

ANTROPONIMIA E ONOMÁSTICA GALEGA. ÍNDICE

A) NOCIÓNS BÁSICAS DE ANTPOPONIMIA E ONOMÁSTICA GALEGA.....páx.1-10

- 1.- Orixe dos antropónimos Galegos
- 2.- Orixe altomedieval dos apelidos Galegos
- 3.- Apelidos Galegos medievais
- 4.- Formación e evolución dos nomes persoais medievais
- 5.- Evolución da onomástica galega na Idade Moderna.
- 6.- Antropónimos na actualidade.

B) LISTADO DE NOMES E APELIDOS

- 1.-Listado de apelidos.....páx. 11- 19
- 2.- Nomes Galegos de Muller e de home.....páx.19- 61

C) CARTOGRAFÍA DOS APELIDOS DE GALICIA.....páx. 61

D) GALEGUIZA O TEU NOME.....páx. 61

A.-NOCIÓNS BÁSICAS DE ANTROPONIMIA E ONOMÁSTICA GALEGA

Antroponimia

A **Antroponimia** é a rama da lingüística que se ocupa dos nomes propios e apelidos das persoas, como parte da onomástica, división que estuda os nomes propios en xeral.

- [1 Orixe dos antropónimos galegos](#)
- [2 Orixe altomedieval dos apelidos galegos](#)
- [3 Apelidos galegos medievais](#)
- [4 Formación e evolución dos nomes persoais medievais](#)
- [5 Evolución da onomástica galega na Idade Moderna](#)
- [6 Antropónimos na actualidade](#)

1.-Orixe dos antropónimos galegos

A altura da formación das linguas románicas, entre os séculos VI e IX, o exame da documentación referida a Galicia , escrita en latín, ofrece as seguintes tradicións antroponímicas:

- O **patrimonio romano**, que engloba nomes de persoa de orixe latina (*Fortunius, Valerius, Marina, etc.*), grega (*Eusebius, Eugenia, Eulalia, etc.*) e hebrea (*Ismael, Osías, María, etc.*)
- O **legado xermano**, maiormente gótico pero tamén suevo, aínda que sexan difíciles de separar, con formas latinizadas: *Bermudus, Rudesindus, Miro, Aldegundia, Ilduara, Tota / Toda, etc.*
- O **patrimonio hispánico**, posibelmente en boa medida onomásticos vascoides, que se reflicte nunha serie de nomes, pouco numerosos, que chegan a acadar un certo éxito: *Velasco / Vasco, García, Urraca / Orraca, Scemeno / Scemena.*
- Algúns casos esporádicos de **onomásticos árabes**, pola chegada a territorio galego de cativos musulmáns ou de refuxiados mozárabes..
- O **uso dun único nome para cada individuo**, fronte ó costume romano dos tres nomes (*tria nomina*)

2.- Orixe altomedieval dos apelidos galegos

A partir do século IX comeza a aparecer un segundo nome. Este é o xerme do que logo se designaría como apelido. Pois a pesar da grande variedade de onomásticos persoais que se utilizaban, subsistiu a necesidade de identificar con claridade a cadaquén (así un escrito de 1007 distingue "*alio Vimara*": "*outro Vimara*" porque se citara antes un tocaio dese). Empregaranse varios recursos:

- O **nome do pai**, ben aposto en nominativo: *Fromarigus Vidisclia* (966), ben aposto en xenitivo, p.e.: *Vistrarius Eroni* (966), ou ben aposto con un sufixo, tamén en xenitivo, -ci, rapidamente transformado en -z, creado con anterioridade, p.ex. *Sisegutus Pelaz* (a. 921), *Emisindus Petriz* (a. 935), *Marina Ovequiz* (a. 1082), *Tota Joanis* (idem).
- O **oficio ou profesión**, que os documentos máis antigos, nos que aparecen primordialmente individuos dos estratos superiores reflicten como cargos institucionais: *Raymundus comes* (a. 921), *Onorigus confesor* (a. 928), *Gudigeve abatisse* (a. 964), *Menendo monacho* (a. 1076).
- A **orixe xeográfica do individuo**, que nos tanteos iniciais pode ser mesmo un sintagma: *Genitigia, quae fuit de Lemabus* (a. 997), é dicir: *Genitigia, que era de Lemos*.
- Un **alcume ou sobrenome**. Xa en 997 temos un *Uincentius Malus*, i.e. *Vicente (o) Malo*. Nun só documento de 1137: *Pelagius Curvus*, *Didacus Capas*, *Aluarus Rubeus*.

Unha variante máis viría engadirse para conformar a variedade temática dos apelidos galegos, que serán os de orixe estranxeira, entendido nun sentido lato, como apelidos fóra do sistema lingüístico propio de Galicia, en rápido proceso de formación:

- **Apelidos estranxeiros de diversa orixe**: casteláns, cataláns, franceses, etc. O seu número foi aumentando a medida que se acrecentou a afluencia de forasteiros, á par da importancia do Camiño de Santiago. Xa en 955 cítase en Compostela un *Bertenando Franco*, demasiado xenérico, mais en 1199 atopamos en Melide un *Nuno Gualman*, que pode ser o antecedente máis remoto coñecido do aínda actual *Galmán*.

3.- Apelidos galegos medievais

Da aplicación desas modalidades foran aparecendo ao longo da Idade Media os diversos apelidos:

- Da primeira xorden os **apelidos patronímicos** (**matronímicos** se procede do nome da nai). Velaí unha mostra de apelidos galegos medievais con exemplos documentais, na que indicamos en negra as formas actuais (con * indicamos as non rexistradas por nós:

Álvarez (p.ex., en 1082: *Monio Alvariz*, en 1281: *Iohan Aluarez*), **Bermúdez** (1082: *Roderico Veremudiz*), **Bernárdez** (1454: *Afonso Bernaldes*), **Díaz** (1001: *Odoarius Didaci*; 1244: *Lopo Dias*), **Domínguez** (1269: *Pedro Domínguez*), **Estévez** < STEPHANICI < STEPHANUS (1274: *Martín Steuâês*; 1276: *Marina Esteueez*), **Fagúndez**, formado desde FACUNDUS (1292: *Martý Fagúndez*), **Fernández** (1082: *Odoario Fernandiz*, 1307: *Sancha Fernandes*), **Flórez** (1323: *Lopo Flores*), **Froiz / Frois** < FROILICI < FROILA, segundo Piel (1137: *Didacus Froilet*, 1147: *Ramirus Froiez*, 1271: *García Froyes*), **Giráldez**, desde GIRALDUS < GERHARDT (1158: *Arias Giraldez*, 1307: *Roy Giraldez*), **Gonçalves** < GUNDISALUICI < GUNDISALUUS (1137: *Pelagius Goncalauiz*, 1370: *Affonso Gonçalues*) e o seu correlato **González** (1360: *Fernan Gonzalez das Lageas*; 1408: *Nuno Gonzalez*, 1520: *Marquesa Gonçales*), **Gutiérrez** (1001: *Pepi Gutierrez*, 1227: *Fernando Guterriz*), **Henríquez / Enríquez** (1257: *Johan Anriquez*), **López** (1095: *Scemeno Lupiz*, 1360: *Gonçaluo Lopes*), **Martínez** (1198: *Iohannes Martiniz*, 1257: *Pedro Martínez*, 1483: *Alvaro Martines*), **Méndez** < MENENDICI < MENENDUS < HERMENEGILDUS (982: *Sisnandus Menendiz*, 1321: *Roy Meendez*, 1460: *Costança Mendes*), **Miguel** (1275: *María Miguelez*, 1325: *Johan Miguelez*) á par de **Míguez / Mígues / Míguens** < MICHAELICI (1188: *Rui Miguez*, 1295: *Ioham Mjgées*; 1491: *Gomes Mígues*), **Moniz** (1076: *Maria Monniz*, 1274: *Azêda Moniz*), **Muñiz** (1016: *Ecta Municí*; 1227: *Petrus Muniz de Suagildí*), **Muñoz** < xenitivo de MUNIO, -ONIS (1001: *Nunno Munionis*; 1228: *Dominicus Munionis*), ***Núñez** (1016: *Nunius Nuniz*, 1281: *Aras Nunez*, 1516: *Barbora Nunnes*), **Ordóñez**, de ORDOÑO, evolución nos romances hispano-centrais desde FORTUNIUS (1111: *Veremundi Ordonis*; 1273: *Paay Ordonez de Penosinus*), **Ozores** < OSORICI < OSORIUS (1156: *Petrus Osoriz*, 1280: *Gonçaluo Osorez*), **Páez** < PELAGICI < PELAGIUS (1082: *Didaco Pelaiz*, 1241: *Gonçaluo Paez*) ou, con a mesma orixe **Pais** (1271: *Domingo Pays de Camoira*; 1281: *Maria Payz*) e **Paz / Pas** (1323: *Roy Paas*; 1454: *Alvaro Paas*) xunto con **Peláez** (1204: *Pelagius Pelaiz*, 1330: *Iohan Pellaiz*, 1450: *Fernâ Pellaes*), **Pérez** < PETRICI < PETRUS (1095: *Muninus Petriz*, 1216: *Aras Perez*), **Ramírez** (1001: *Ranemirus Ranemiriz*; 1271: *Martí Ramiriz*), **Reimóndez**, posibelmente de RAGIMUNDUS (1271: *Váásco Reymondez*), **Rodríguez** (1153: *Alvarus Ruderiguiz Gallecie*; 1298: *Sancha Rodriguez*, 1429: *Biringuela Rodrigues*), **Salvadores** (1243: *Dominicus Salvatoris*; 1370: *Pedro Salvadores*), **Sánchez** (1091: *Aragonti Sangiç*; 1115: *Eldoncia Sanchiz*, 1394: *Aluar Sanches de Hulloa*), **Suárez** < SUARICI < SUARIUS (1164: *Sanxa Suarici*; 1257: *Martin Suares*), **Vázquez** (1087: *Osorio Velasquiz*, 1106: *Gudesteo Veasquiz*, 1160: *Petrus Vahasquiz*, 1272: *Meen Vaasquez*, 1497: *Roy Vasques*) etc. De IOHANNIS, usado como xenitivo, formaranse varios resultados diferentes: **Anes** (1262: *Pedre Anes*; 1454: *Maria Anes*), **Eans**, **Eanes**, **Enes**, **Ennes**, **lanes**, **Yanes** (1273: *Eldora Yanes*, que en 1276

aparece como *Eldora Eanes*; 1275: *Laurenço lanes d'Ourense*; 1396: *Eynes lanes*), **Oanes** (1082: *Tota Joanis*; 1272: *Migael Joanes*; 1279: *Gonzaluo Oanes*).

Parte dos patronímicos son o mesmo nome do pai (ou tamén da nai):

- **Abel** (1361: *Johan d'Auel*), **Afonso** (1520: *Fernando d'Afonso*), **André/ Andrés** (1321: *Martín André* / 1333: *Johan Andres*), **Ares** (1254: *Rodrigo Ares*) ou a súa variante **Arias** (1151: *Froyla Arias*), **Diz** < DINÍS < DIONISII (1483: *Diego Diis*), **García** (1316: *Aras Garcia*; 1454: *Eluira Garçia*), **Giao** < IULIANO (1454: *Lopo Giaao*), **Gil** < AEGIDII (ca. 1152: *Petrus Gil*; 1287: *Steuao Gil*), **Gómez** (1227: *Ruderico Gomez*; 1335: *Eynes Gomes*; 1489: *Sancha Gomes*), **Jácome** < IACOB (1291: *Pedro Jácome*), **Macía** < MATHIA (1347: *Pedro Maçia*; 1454: *Oraqa Maçia*), **Martín** < MARTINI (1252: *Marie Martin*; 1467: *Juan Martin*), **Ogea / Ojea** < EUGENIA (1423: *Lopo Ougea*; 1482: *Alvaro Ougea*), **Tomé** < THOMAE (1255: *Petro Tome*; 1290: *Martín Thome*; 1454: *Johan Tome*); **Vidal** < VITALE(M) (1240: *Petro Vitale*; 1305: *Johan Vidal*).

Pode observarse que do mesmo xeito que temos un vocabulario común co castelán, o corpus de apelidos patronímicos de Galicia evoluiu, en certos casos, para resultados coincidentes. Noutros casos, nos que as leis lingüísticas podían orixinar resultados diferentes, como González, Martínez, Miguelez ou Peláez (e existen: Martíns, Míguez, País e Páez), os falantes escolleron unir -ez ao nome propio do seu pai: Gonzalo + -ez (lémbrese que Gonçalo é usual hoxe en portugués), Martín + -ez, Miguel + -ez, e talvez sobre un Pelaió + -ez, dun nome que importaban como se incorporaron outros nomes (se non era no último caso un arcaísmo).

Outra conclusión que se pode extraer é que segundo avanzou a Idade Media, os nomes propios con procedencia na área grecorromana foran aumentando fronte aos xermánicos, maioritarios no período altomedieval.

- Da segunda modalidade de aposicións altomedievais xurdiran os **apelidos que indica profesión, oficio, dignidade**, etc. Así por exemplo:

Bispo / Vispo (1435: *Roy Bispo*; 1489: *Fernán Vyspo*), **Cabaneiro** (1249: *Rodericus Petri, dictus Cabanerus*; S. XV: *Johan Cabaneiro*), **Cabreiro** (1436: *Martin Cabreiro*), **Capelán** (1455: *Eluira do Capelán*), **Casado** (1294: *Johan Casado*), **Cerralleiro** (1454: *Afonso Saraleyro*), **Chantres** (1316: *Afon Peres Chantres*), **Colmeiro** (1482: *Lopo Colmeyro*), **Ferreiro / Ferreira** (1274: *Vicente ferreyro*; 1422: *Estevo Ferreira*; 1454: *Costança Ferreyra*), porén a forma feminina pode ser tamén de orixe toponímica; **Frade** (1285: *Iohan do Frade*), **Freire** (1289: *Aras Freyre*; 1442: *Johan Freire*), **Labrador** (1403: *Fernán Lavrador*), **Mariño** (1273: *Pero Marino*; 1467: *Juan Marynno*), **Mercador** (1274: *Pero Perez dito mercador d'Ourense*; 1406: *Ares Mercador*), **Mogo** (1225: *Gundisalvo Monago*; *Johanne Moogo Costanzo*), **Moleiro** (1333: *Pero Molleyro*; 1407: *Fernán Moleiro*), **Notario** (1488: *Jacome Notario*), **Porteiro** (1282: *Pedro Uidal dito Porteyro*; 1350: *Martin Porteiro*), **Romeu** (1251: *Petro Romeu*; 1467: *Jacome Romeu*), **Señor** (1306: *Johan Sennor*; 1450: *Maria Señora*).

- A terceira modalidade orixinou os **apelidos toponímicos**. Na inmensa maioría dos casos o **topónimo vai precedido da preposición de**, o que demostra que os apelidos actuais con tal preposición non indican de por si a pertenza a unha liñaxe nobiliaria. Eis unha mostra:

Abeleda (1278: *Pedro Sanchez d'Auelaeda*; 1484: *Pedro de Abeleda*), **Araújo** (1491: *Ferrán d'Araujo*), **Brandeso** (1484: *Juan de Brandeso*), **Arousa / Arosa** (1416: *Pero da Arouça*), **Camós** (1437: *Gonçalvo de Camoes*), **Garabatos** (1495: *Ares de Garabatos*), **Iglesia** (1438: *Gomes da Iglesia*), **Ínsua** (1454: *Johan da Ynsoa*), **Irijoa** (1429: *Juan de Irijoa*), **Junqueira** (1374: *Pedro de Junqueira*), **Lage / Laje / Laxe** < de LAGENA (1269: *Martin da Lagea*; 1331: *Iohanne da Lage*; 1549: *Ruy da Laje*), **Lago** (1438: *Gonçalvo do Lago*), **Merza** (1422: *Afonso de Merça*), **Lemos** (1414: *Johan de Lemos*), **Novoa / Noboa / Noboa** (1364: *Johan de Novoa*; 1435: *Lyonor de Noboa*), **Pumar** (1434: *Vaasco do Pumar*), **Remesal** (1289: *Pedro Remesal*), **Ruanova** (1454: *Gomes da Rua Noba*; 1481: *Pero da Rua Nova*), **Sanlés** < da comarca do Salnés < (TERRA) SALINENSE (1416: *Afonso de Salnes*; 1438: *Afonso Sanles do Camino*), **Sas** < de SALAS (1500: *Juan de Saas*), **Torre / Atorre** (1276: *Ruy Perez dictu da Torre*; 1505: *Gomes da Torre*), **Valeirón / Baleirón** (1158: *Petrus de Valeiron*; 1365: *Iohan Valeiron*), **Viso** (1417: *Gonçalvo de Viço*, 1486: *Afonso do Vyso*)

Tamén pertencen a esta sección boa parte **dos apelidos orixinados en nomes de santos**, porque con frecuencia aloden ao santo protector da freguesía de orixe do individuo que ostenta o onomástico ou ben indica un lugar formado por un hierónimo (en casos poden aludir ao santo do día, ou a unha devoción particular):

Cruz (1423: *Johan da Crus*), **Sampayo** (1470: *Fernan de Sam Payo*), **San Pedro / Sanpedro / Sampedro** (1442: *Alvaro de Sant Pedro*; 1502: *Juan de San Pedro*), **Sanfiz** (1519: *Gonçalo de San Fiis*), **Sanjurjo** (1342: *Gomez Eanes de San Gurgo*; 1491: *Jacome de Sanjurjo*), **Seoane** (1430: *Iohan Seoane*; 1474: *Fernan de Seoane*).

Tamén se poden incluír aquí os apelidos orixinados **en xentilicios**: [[Galego]] / **Galejo / Gallego** (1297: *Pero Galego da Garda*), **Esturao** "asturiano" (1487: *Fernando Asturiaao*), **Portugués** (1488: *Pedro Portuguees*), **Alamán / Alemán** (1438: *Rodrigo Alaman*).

- A cuarta modalidade deu lugar aos **apelidos orixinados dun alcume ou sobrenomes**. Os temas poden ser variados:

✚ **Relativos a cualidades físicas** (reais ou imaxinarias do suxeito): **Albo** (1258: *Iohanne Albo*), **Bermello / Vermello** (1445: *Roy Vermello*), **Bocacho** (1294: *Fernan Yanes Bocach*; 1303: *Fernando Affonso Bocacho*), **Calvete** (1275: *Martin Caluete de Leyro*; 1403: *Gomes Rodrigues Calvete*), **Chamorro** (1434: *Johan Chamorro*; 1447: *Pero Chamorro*), **Crespo** (1173: *Martinus Crispus*; 1428: *Afonso Crespo*), **Feijoo** (1448: *Pero Feijoo*; 1468: *Iohan Feixoo*; 1510: *Luis Feijoo*), **Gago** (1280: *Martí Perez dito Gago*; 1424: *Pedro Gago Ferreiro*), **Longo** (1201: *Pelagio Longo*; 1437: *Afonso Longo*), **Mouriño** (1322: *Ferná Martins dito Mouriño*; 1417: *Rui Mouriño*), **Rapado** (1400: *Johan Rapado*), **Regalado**, cfr. galego (a)rregalar "revirar os ollos" (1284: *Pay Eanes dito*

regallado de Nanton). A este apartado pertencen tamén os sobrenomes que aluden a partes do corpo, p.ex.: **Cabeza(s)** (1267: *Iohannes Cabeza*; 1417: *Vasco Peres Cabeça*), **Costas**, cfr. galego **costas**: "lombo do corpo" (1280: *Petro Perez dito Costas*), **Topete** (1268: *Johanne Topete*, 1286: *Fernan Eanes dito Topete*).

✚ **Referidos a cualidades morais**: **Alegre** (1296: *Jhoâ Alegre*; 1454: *Eluira Alegre*), **Amigo** (1292: *Pero Amigo dicto Amigo de Coymbraos*), **Cansado** (1454: *Gonçaluo Qansado*), **Cordo** (1305: *Johan Cordo*), **Leal** (1275: *Pedro Leal*; 1433: *Johan Leal*), **Ledo** (1274: *Martin Ledo*; 1454: *Estevoo Ledo*), **Manso** (1287: *Johan Mâsso*; 1516: *Francisco Manso*), **Salgado** (1259: *Petro Lupi dicto Salgado*; 1488: *Aluaro Salgado*), **Sutil (1419: Iohan Sutil)**, **Traveso (1269: Martí Travesso; 1385: Afonso Yanes Traveso)**, **Tato (1331: Afonso Tato; 1485: Juan Tato)**.

✚ **Comparacións con animais**, como p.ex.: **Abella** (1275: *Pero Abella*), **Balea / Valea** (1493: *Afonso Valea*; 1525-1535: *Rui Balea*), **Cabalo** (1177: *Munio dictus Caballus*; 1289: *Pedro Iohannis, dito Cauallo*), **Chasco** (1248: *Iohannes Chascus*), **Jamardo** (1248: *Fernandus Petri dictus Gamardus*), **Mascato** (1440: *Gonçalvo Mascato*), **Pato** (1433: *Aluaro Pato*; 1533: *Ruy Pato*), **Ratón** (1330: *Fernan Eanes, Raton*; 1441: *Vasco Raton*), **Solla** (1242: *Petri Fernandi dicti Solia*), **Vaca** (1302: *Esteuoo Uaca*).

✚ **Referencias as plantas, partes delas ou froitos**, p. ex.: **Baluga / Baluja** (1434: *Gonçaluo Baluga*; 1494: *Vasco Baluga*), **Bugallo** (1449: *Juan Bugallo de Bueiros*), **Carballo** (1378: *Roy Lourenço, dito Caruallo*), **Cereijo** (1454: *Roy Cereygo*; 1506: *Aluaro Çereyjo*), **Ramallo** (1457: *Afonso Ramallo*).

✚ **Alusións a todo tipo de obxectos**, como: **Agulla** (1420: *Juan Agulla*), **Caldeiro** (1449: *Fernan Caldeiro*), **Cuba** (1255: *Pedro Pelagii Cuba*), **Fariña** (1369: *Diego Fariña*), **Loriga** (1308: *Pedro Fernández Loriga*), **Saco** (1515: *Pero Saco de Villanoble*), **Tacón** (1314: *Pero Tacón*)

- A última variante está formada polos **apelidos estranxeiros** (aínda que é cuestión discutíbel para o portugués da época), **foráneos ao sistema lingüístico galego**, onomásticos traídos polos numerosos inmigrantes, peninsulares ou europeos, chegados a Galicia polas circunstancias máis diversas:

Abarca (1487: *Abraan Abarca*), **del Castillo** (1484: *Christoval del Castillo*) ; **Frango**, cfr. portugués **frango** "polo" (1454: *Ares Frango*), **Goth** (1283: *Johan Goth*), **Mendoza** (1418: *Pedro de Mendoza*), **Padilla** (1458: *Johan de Padilla*); **Soixon**, posibelmente do topónimo francés Soissons (1421: *Afonso de Soixon*), **Tamayo** (1455: *Pero de Tamayo*), **Zubiazo** (1416: *Juan Sanches de Çubiaçu*)

4.-Formación e evolución dos nomes persoais medievais

Paralelamente houbo unha escollo dos nomes propios, de pía ou de bautismo. As **características esenciais** que mostran son as seguintes:

- Uso dun único nome persoal ao longo de todo o período.
- Paso do predominio da onomástica xermánica no período altomedieval, a unha igualdade entre esa tradición e a tradición latino-cristiana. Así Manuel Ferreiro, a partir dos padróns da cidade de Ourense, acha que no século XV, os trece nomes persoais máis utilizados (damos consonte a escrita actual e entre parénteses as grafías na transcripción de [Ferro Couselo](#)), que son:

Xoán (Johan, Juan), **Afonso**, **Pedro** (Pedro, Pero), **Rodrigo** (Rodrigo, Roy), **Gonzalo** (Gonçaluo), **Álvaro** (Aluaro, Alvaro), **Fernando - Fernán**, **Gómez** (Gomes), **Diego**, **Vasco** (Vaasco, Vasco), **Ares**, **Lopo**, **Martiño - Martín** (Martiño, Martín, Martyn) .

Outros: **Paio** (Payo), **Lourenço**, **Xácome** (Jácome), **Nuno**(Nuno, Nuño), **Estevo** (Esteuoo, Estevoo, Estebo), **Henrique** (Anrique, Enrique), **García** (Garçía), **António**, **Luís** (Loys, Luys, Luis), , **Mendo** (Meen, Meendo), **Tomás**, **Jorje**, **Miguel** (Migeel, Miguell), **Gabriel** (Grauiel, Grabiell), **Bernaldo** (Vernaldo), **Gregorio** (Gregorio, Grigorio), **Nicolás**, **Francisco** (Françisco, Francisco), **Aparicio** (Apariço), **Andrés**, **Vinçenço**, **Paulos**, **Domingo**, **Pascoal**.

Entre a étnia xudea úsanse: **Abraham** (Abrafán, Abraán), **Samuel**, **David** (Dabí), **Xacob** (Jacó), **Isaac** (Ysaque)

- Para as mulleres (aínda que o número de casos é moi inferior) os máis frecuentes eran: **Constança** (Costança, Constança), **Inés** (Eynés, Aeynés), **Tereija - Tareija** (Tereyja, Tareija), **Maria**, **Maior** (Moor, Mor, Mayor), **Leonor** (Lyonor, Lionor), **Aldonza** (Aldonça), **Elvira** (Eluira, Eluyra), **Catalina** (Catalina, Catalyna, Katalina), **Aldara**, **Mariña**(Maryna), **Beatriz** (Biatrís), **Sancha**, **Xoana** (Johana).

Outros que aparecen: **Margarida**, **Oufemea**, **Mencía** (Mençía), **Esteboa**, **Orraca** (Oraqa), **Branca**, **Dona** (xudeo)

- Da análise das series anteriores poden deducirse varios principios:
- Que os nomes evoluíran segundo as propias regras do galego, p.ex. , Diego < DIDACU, Estevo < STEPHANU, Lourenço < LAURENTIU, Martiño < MARTINU, Nuno < NUNNU, Paio < PELAGIU, Vasco < VELASCU-BELASCU, Xácome - Jácome < XACOBÉ, Xoán - Johan < IOHANNE, Einés < AGNESE, Margarida < MARGARITA, Mariña < MARINA, Mor < MAIORE. Lopo é un semicultismo < LUPU, etc.

- Non se diferencia publicamente entre nome formal e hipocorístico (Pero, Roy, Meen, Mencía).
- En certos casos ou hai unha regresión cultista (Tomás, Luís, Mayor, Paulos, cfr. para este caso o actual apelido Pailos) ou ben hai xa un maior influxo castelán (nos padróns dos anos 1483, 1487 e 1490 hai unha clara preponderancia do nome Juan fronte Johan, no que tamén interfere o feito de que o primoxénito dos Reis Católicos foi o príncipe Juan; do mesmo xeito nesos padróns hai varios Henrique, cando no de 1454 non aparece ningún, que se puidera achacar ao nome do rei anterior Henrique IV, prestixiado como valedor dos Irmandiños).
- Que as regras ortográficas da época, como tamén se observa para os apelidos, usan "j", "g", "y", en casos en que hoxe non se faría. O mantemento destas grafías en períodos posteriores abre un campo de discusión.

5.-Evolución da onomástica galega na Idade Moderna

O corpus básico da antroponimia galega fora fixado na Idade Media, de xeito que durante a Idade Moderna, sen excluír a creación de novos apelidos, nomeadamente de tipo alcume ou de oficios, o que achamos é unha máis abundante documentación. Tampouco na onomástica haberá grandes novidades en conxunto, como moito serán comarcais. Porén a acrecentada influencia castelá e a chegada, en maior cantidade de foráneos, serán a maior fonte de novidades.

• **Castelanización dos apelidos.**

Ao converterse o castelán no idioma da Corte e o paralelo proceso de centralización administrativa conlevou unha serie de pasos tendentes a prohibicións parciais dos restantes idiomas peninsulares, que conduciron a intentos de castelanizar tanto a toponimia como a antroponimia no territorio galego.

Este proceso é observábel desde antes do XV. En 1430: **Juan d'Otero**. Proceso que puido ser efectuado individualmente por desexo de medrar. En 1386 aparece un **Nuno Peres d'Orantes** (S. Clodio, doc. 389), en documento redactado en Toro, mentres na mesma zona de orixe hai aínda en 1454 unha **Eynés d'Ourantes**. Indubitabelmente o apelido está en relación con *Ourantes*, lugar de Punxín, Ourense. En 1757 sería bautizado en Pontedeume o futuro presbítero **José Jacinto del Río López** (1757-1819), porén na acta o seu pai figura como **Joseph do Río**; mais nas actas da Universidade de Santiago o presbítero figurará como **de el Río / del Río**.

De xeito semellante ao longo da Idade Moderna iranse asentando os *Soto* (1639: **Juan Soto González**; 1772: **José de Soto**), *Sotelo* (1639: **Juan Sotelo**), etc, de modo paralelo a como se foran mudando outros topónimos. Baste citar os que comezaban con *vila-*, pasados doadamente a *villa-*: 1564: **Luis de Villamarín**; 1699: **Miguel de Villamor**; 1602: **Alonso de Villamoure**; 1561: **Juan de Vilariño**, á par de

Alonso de Villarino; 1556: **Martín de Villaverde**. Certo que pode alegarse antigo reflexo gráfico, como sucedeu en portugués, pero agora era noutro sistema o que daría a pauta de lectura. Tema parello son as grafías con "j", "g", "y", do tipo *Cagiao, Coya, Eyras, Fojo, Gegunde, Gigirey, Jares, Juvíño, Seijas*, que poden responder tamén a arcaísmo gráfico, pois como se ve na documentación medieval eran usados na documentación galega. Lema Suárez ten demostrado como estas transformacións se foran efectuando en boa medida por decisión dun escribán ou un crego, con poder para asentar un onomástico por escrito.

- **Máis apelidos foráneos.**

Pódense citar varios focos de atracción que provocaron a chegada de xentes de fóra da Galicia:

A demanda dos centros artísticos: catedrais, mosteiros, nobreza, etc, en boa medida impulsadas pola reformas eclesiásticas e o auxe da fidalguía. Así en relación con Santo Estevo de Ribas de Sil traballarán, entre outros, a fins do XVI: **Diego de Isla** (montañés), **Juan Bautista Celma** (aragonés), **Juan de Angés** (francés, en realidade sería "de Angers"), **Manuel de Arnao Leitão** (portugués), **Fructuoso Manuel** (portugués).

A reforma emprendida polos Reis Católicos puxo a dirección dos conventos en mans de foráneos, que viñan con frecuencia acompañados de paniaguados e familiares. Baste ver, p.ex., algúns nomes de abades de Monfero no XVII: *Joaquín de Lora, Angel Manzanares, Ignacio Cuadrillero, Malaquías Insausti, Malaquías Junquera, Gabriel Valladolid, Mauro Albarrán, Isidoro Meruéndano, Geroteo Higuera*, etc .

Para reimpulsar as ferrarías e minas desde o XVI aparecen numerosos vascos, nomeadamente na zona oriental galega, pero non só: *Juan de Belastegui, Martín de Celaya* (zona mindoniense), *Andrés de Bedía, Lopo de Espella, Miguel de Aurtiz* (Quiroga), *Gsspar de Arestigui, Pedro Bizcaíno, Martín de Gurriarán* (Valdeorras).

Para o XVIII, con continuación no XIX, débese destacar a chegada de cataláns (ás veces son valencianos e mallorquíns) ao litoral, en relación con a súa expansión pesqueira. Asentados nas rías, os seus apelidos ficarán entre nós: , **Alsina, Buch, Buhigas, Castañer, Colomer, Curbera, Curt, Dalmau, Doménech, Fábregas, Ferrer, Goday, Jover, Lloret, Martí, Nunell, Parachá, Pasant, Poch, Pou, Roig / Roch, Romaní, Roquete, Roura**, etc. En bastantes casos as grafías tampouco eran as normais catalás ; noutros casos os apelidos foron adaptados aquí: **Almau, Almao**, rexistrados na Coruña, son sen dúbida unha segmentación errada de **Dalmau**.

De europeos: **Barrié, Lees, Bret, Vitry, Roo** (todos citados por Lucas Labrada), **Marchesi, Tettamancy**, etc.

6.-Antropónimos na actualidade

Os 25 nomes dados a bebés máis frecuentes na derradeira década do século XX en Galicia son:

Orde	Muller	Orde	Home
1	Laura	1	Hadrián
2	Andrea	2	David
3	María	3	Daniel
4	Sara	4	Alexandre.
5	Alba	5	Pablo
6	Cristina	6	Diego
7	Lucía	7	Iván
8	Marta	8	Xavier
9	Paula	9	Rubén
10	Ana	10	Serxio
11	Noelia	11	Manuel
12	Raquel	12	Miguel
13	Sandra	13	Carlos
14	Patricia	14	Xurxo
15	Nerea	15	Alberto

16	Tania	16	Cristian
17	Lorena	17	Martiño
18	Tamara	18	Brais
19	Beatriz	19	Marcos
20	Iria	20	Óscar
21	Silvia	21	Iago
22	Carla	22	Álvaro
23	Antía	23	Borxa
24	Natalia	24	Xosé Manuel
25	Rocío	25	Anxo

Bibliografía

Fontes lingüísticas

- Faure, Roberto et alii, *Diccionario de apellidos españoles*. Madrid. 2001 - ISBN 84 239 2289 8
 - Ferro Ruibal, Xesús (dir.) *Diccionario dos nomes galegos*. Vigo: Ir Indo. 1992. ISBN 84-7680-096-7.
 - Leite de Vasconcelos, *Antroponimia portuguesa*. Lisboa, 1928.
 - Méndez Ferrín, Xosé Luís, *Consultorio dos nomes e dos apelidos galegos*. 2007 - Vigo: Xerais. ISBN 978-84-9782-642-6
 - Piel, Joseph M., *Sobre os apelidos portugueses de tipo patronímico en -ici / -es (Rodrigues)*, in *Boletim de Filologia*, t. XXI. Lisboa, 1962-1963
- Fontes históricas medievais**
- Ferro Couselo, *A vida e a fala dos devanceiros*, vol. II. Vigo. 1967
 - *Cartularios dos mosteiros de Ribas de Sil (Duro), San Pedro de Rocas (Duro), Sobrado (Loscertales), San Clodio do Ribeiro (M. Lucas, P. Lucas), etc.*

Fontes históricas modernas

- Rodríguez Fráiz, Antonio, *Tierra de Montes: El monasterio de Acibeiro*. Pontevedra. 1973 - ISBN 84 400 6803 4
- Alonso Álvarez, Luis, *Industrialización y conflictos sociales en la Galicia del Antiguo Régimen, 1750-1830*. Madrid. 1976 - ISBN 84 7339 243 4

- Daviña Sáinz, Santiago, *Pontedeume a través del Catastro de Ensenada*, in *Cátedra: revista eumesa de estudios*, nº 8, 2001.

B.- Listado de nomes e apelidos

Listaxe de apelidos.Enlace:

<http://www.amesanl.org/apelidos/listado.html>

1Listado de apelidos

A - B - C - D - E - F - G - H - I - L - M - N - O - P - Q - R - S - T - U - V - X

| **SEG** |ARRIBA

A

ABADE.	Do latín "abbas", superior dun convento.
ABEIXÓN.	Do topónimo Abeixón.
ABUÍN.	Do topónimo Abuín.
ADRIO.	Semicultismo, da mesma orixe ca "adro".
AFONSO.	Nome xermánico moi común. Nun tempo lonxano puido transmitir a idea de alguén "preparado para o combate".
ÁLVAREZ.	Patronímico "fillo de Álvaro"
AMENEDO.	De "amenedo", lugar onde hai ameneiros.
AMOR.	Do topónimo Amor.
ANTA.	Do topónimo Anta.
AÑÓN.	Probabelmente dalgún topónimo Añón.
ARXIBAI.	Probabelmente do topónimo Arxibai (posesión ou dominio de Argibadus).

ANT | **SEG** |ARRIBA

B

BAHAMONDE, BAAMONDE, VAMONDE.	Ten a orixe nun topónimo que procede do xenitivo Badamundi, nome persoal de orixe xermánica Badamundus.
BAL.	
BARREIRO.	De "barreiro", lugar de onde se extrae barro ou arxila.
BIÉITEZ, BIEITES.	Orixe patronímica "fillo de Bieito".
BOCIXA.	Ten a súa orixe nun topónimo.
BOUZAS.	De "bouza", terreo inculto ou monte baixo.
BRAÑAS.	De "braña", pasto ou panasco de alta montaña.
BUXÁN.	Do topónimo Buján.

ANT | **SEG** |ARRIBA

C

CABALEIRO.	Derivado de cabalo. Persoa montada a cabalo ou membro da orde da cabalaría.
CALVIÑO.	
CAMAÑO.	En galego medieval significaba "grande", así que pode proceder dun alcume.
CAMIÑO.	
CANAL.	De "canal", parte máis fonda dunha masa de auga.
CANCELO.	
CAO .	Significa "de cabelo branco", probábel orixe deste alcume.
CAO .	
CARBALLO.	Fitónimo que, por alcume ou por vía de topónimo pasou a apelido.
CARREIRA.	
CASARES.	Do topónimo "casal".
CASTELO.	
CASTIÑEIRA.	
CAXADE.	Ten a súa orixe nun topónimo.
CAXARAVILLE.	Ten a súa orixe nun topónimo.
CAXIDE.	Do topónimo Caxide, que posibelmente veña do nome dun señor chamado Cagitus ou Kagitus.
CERNADAS.	Do topónimo "Cernadas".
CERVIÑO.	Probabelmente de "Zerbino", nome de persoa común na Italia medieval e que aparece no Decamerón.
CIMADEVILA.	
CONDE.	Probabelmente dun alcume que se usaba para gabar.
CORVO.	
COSTOIA.	Ten a súa orixe nun topónimo.
COUTO.	Do topónimo "couto", propiedade ou algo que se acouta.
COVA.	
CURROS.	Do nome "curro", lugar onde se reúne gando ceibo.

ANT | SEG | ARRIBA**D**

DEUS.	De "Deus"; nun principio debeuse usar xunto con "de".
DÍAZ.	Orixe patronímica, "fillo de Didacus".
DOMÍNGUEZ.	Orixe patronímica, "ffillo de Domingos".
DURÁN.	De posíbel orixe francesa (Durand).

ANT | SEG | ARRIBA**E**

EIREA.	
ESPIÑA.	
ESPIÑO.	
ESTÉVEZ .	De orixe patronímica "fillo de Estevo".
EXEA .	

ANT | SEG | ARRIBA

F

FANDIÑO.	
FARIÑAS.	Do latín "farina".
FAXINAS.	Probabelmente un alcume do substantivo "faxina" (traballo, tarefa, labor), ou do toque cuartelario "fajina".
FELGUEIRA(S), FILGUEIRA(S).	
FERNÁNDEZ.	Orixe patronímica "fillo de Fernando".
FERREIRO.	Do latín "ferrum".
FERRO.	
FIDALGO.	Probabelmente teñan a súa orixe nun alcume que se puña para gabar.
FIGUEIRAS.	
FIGUEROA.	Do latín "ficus" (figo e árbore que os dá).
FILGUEIRA.	Do fitónimo "felgueira", lugar onde se dan os fentos ou felgos.
FOLGUEIRA.	Do fitónimo "felgueira", lugar onde se dan os fentos ou felgos.
FONDEVILA.	
FONTE.	
FONTENLA.	Dun topónimo que vén do latín "fons" (fonte).
FONTES.	
FORMIGA.	
FORMIGO.	
FORMOSO, FERMOSO.	
FORNEIRO.	
FREIXEIRO.	Do topónimo Freixeiro.
FURTADO.	

ANT | SEG | ARRIBA**G**

GAGO.	Do alcume que alude a este defecto físico (pronunciar mal ou tatexar).
GAIOSO.	Do latín "gaudere" (estar contento, alegrarse); da forma "gaudiosu", adxectivo latino vulgar, que se usou na toponimia xunto con "monte"
GALEGO.	É probábel que proveña do nome "galego/a" co que se denominaba os "cristiáns vellos" e que despois se converteu en topónimo como se explica en Genealogia Sarracenorum, do século XII.
GALIÑA.	
GÁNDARA.	Do substantivo "gándara", terra chá e erma con vexetación baixa de toxos, carqueixas...
GONZÁLEZ.	De "Gundisalvo", nome xermánico frecuente en Galicia a partir do século X.
GRANXA.	
GUTÉRREZ.	

ANT | SEG | ARRIBA**H**

HERMO.	
HORTA.	
HORTAS.	
HORTO.	

ANT | SEG | ARRIBA**I**

IGREXAS .	Do latín "eclesia", igrexa.
INFESTA.	Do topónimo Infesta ou Enfesta, que significa "lugar en costa, pino".
ÍNSUA.	Do topónimo Ínsua, que significa "terra rodeada de auga por todas as partes".

ANT | SEG | ARRIBA**L**

LAXE.	
LEDO.	Do latín "laetus", que chegou a significar "o que ten bo estado de ánimo e felicidade".
LIÑO.	Probabelmente do nome da planta "linum usitantissimus", que tivo gran protagonismo na nosa cultura agraria.
LIRA.	Do topónimo Lira, en Carnota.
LOIS.	Do top
LÓPEZ.	Patronímico formado sobre Lopo (de "lupus", lobo)
LOURENZO.	Derivado de "laurus" (louro, loureiro).
LOUSA.	
LOUSADA.	Do nome común "lousa", pedra lisa e chá.
LOUZÁN.	Probabelmente, do alcume "louzán", belo, soberbio, luxurioso, vital.
LOXO.	Ten a súa orixe nun topónimo.

ANT | SEG | ARRIBA**M**

MAÍA.	Da zona da Maía, ao suroeste de Compostela.
MARIÑO.	Do nome común da antiga Roma "Marinus" (Probabelmente do adxectivo "marinus", relativo ao mar).
MEIRIÑO.	
MEIXIDE.	
MÉNDEZ.	De orixe patronímica, significa "fillo de Mendo".
MENIÑO.	
MEXUTO.	De probábel orixe nun alcume.
MIGUÉNS.	Variante de Miguez, ambos os dous derivados do patronímico Miguel.
MIGUEZ.	Variante de Miguez, ambos os dous derivados do patronímico Miguel.
MIRAGAIA.	Probabelmente procede dalgunha casa rica ou singular que bautizaron deste xeito. Significa "vista fermosa ou leda".
MONTEIRO.	Proven dun oficio ou profesión (couteiro, cazador de animais grandes) e deriva da palabra monte.
MONTOUTO.	
MOSTEIRO.	Do topónimo "Mosteiro".
MOURE.	Do topónimo "Moure", que alude ao nome "maurus", habitante do norte de África ou Mauritania.
MOURIÑO.	
MOURO.	Do topónimo "Moure", que alude ao nome "maurus", habitante do norte de

MUIÑO. MUIÑOS.	África ou Mauritania.
-------------------	-----------------------

ANT | SEG | ARRIBA

N

NEIRA.	Do topónimo "Neira".
NETO.	Apelido derivado do nome de parentesco.
NEVES.	
NOBÁS.	Dunha forma do substantivo "nabo" (nabal, nabás ou nabais), que procede do latín vulgar "napu".
NOGUEIRA.	Do fitónimo "nogueira".
NOIA.	Ten a súa orixe nun topónimo.
NOUCHE.	
NOVO.	
NUNES.	De orixe patronímica, "fillo de Nuno".
NÚNEZ.	De orixe patronímica, "fillo de Nuno".
NÚNEZ.	De orixe patronímica, "fillo de Nuno".

ANT | SEG | ARRIBA

O

OUTEIRIÑO.	
OUTEIRO.	De orixe toponímica, que remite a "outeiro".
OXEA.	Apelido de orixe descoñecida.

ANT | SEG | ARRIBA

P

PATIÑO.	
PAXARIÑO.	Do substantivo "paxaro".
PEDRAIO.	Ten a súa orixe nun topónimo.
PEDREIRA.	
PENA .	
PEREIRA.	Do substantivo "pereira", árbore da familia das rosáceas. Outra posíbel orixe á do substantivo "petraria", lugar onde se extrae a pedra.
PEREIRO.	
PÉREZ.	De orixe patronímica "fillo de Pero".
PIÑEIRO.	Do topónimo "Piñeiro", que se deriva da palabra "piña" (do latín pinnea), que é o froito desta árbore.
POMBO .	Do latín "palumbus" (macho da pomba), nome que xa no latín se usaba en diminutivo "palumbulus" como termo afectuoso.
PONTE.	
PORTA.	
PORTELA.	De moitos nomes de poboación. Como nome común significa "paso elevado entre as montaña".
PORTO.	
PORTOS.	
POUSA.	Do substantivo común "pousa", que significa quinta, casa de campo para

POUSADA.	recreo. Moitos lugares de Galicia chámanse A Pousa.
PREGO.	
PREGUE.	
PRETO.	

ANT | SEG | ARRIBA

Q

QUEIROGA.	Desta especie vexetal.
QUINTELA.	Probabelmente do substantivo "quinta".

ANT | SEG | ARRIBA

R

RAMÍREZ.	De orixe patronímica, "fillo de Ranimirus".
RAXOI.	Nome xermánico.
REGA.	
REGO.	
REGUEIRA.	
REGUEIRO.	
REIXA.	
RIBAS.	Do topónimo "Ribas", beira ou ou banda de terra que bordea un río, un lago ou o mar.
RIBEIRA.	Do latín "ripa", que significa a encosta da conca dun río ou da costa do mar.
RIBEIRO.	
ROCHA.	Do substantivo "rocha".
RODEIRO.	
ROMAI.	Do topónimo "Romai", que provén do nome latino "romani".
ROMEU, ROMEO .	Probabelmente do alume que ben significase "peregrino" ou "aquele que arrecende á planta chamada romeu".
ROSENDE.	Do topónimo "Rosende", Probabelmente do nome persoal dun señor da terra chamado Rudesindi.
ROUCO.	Probabelmente veña do alcume que remite ao adectivo "rouco", que vén do latín "raucu".
ROXO.	Do nome común "roxo", cor entre a castaña clara e a amarela.

ANT | SEG | ARRIBA

S

SALGADO.	Do alcume que nace de "salgar" (persoa dotada de graza, viveza...).
SALGUEIRO.	Do topónimo "Salgueiro", que ten orixe fitonímica, isto é, referida ao vexetal.
SÁNCHEZ.	De orixe patronímica, "fillo de Sancho".
SANDE.	Do topónimo "Sande".
SANTALLA .	Do nome da santa.

SANTAMARIÑA.	Do nome da santa.
SANTOMÉ.	Do nome do santo.
SANXIAO.	Do nome do santo.
SANXURXO.	Do nome do santo.
SARDIÑA.	Dun alcume formado con nome de animal.
SARMENTO.	Dun alcume que remite a sarmento "ramallo da viña, especialmente cando é podado" e pode referirse a alguén magro e retorto.
SECO.	Dun alcume que se refire a características corporais ou morais (antónimo de "mollado", pero tamén "sen humor")
SEIVANE .	Procede do nome do Santo (San Johanne).
SEIXAS.	
SEIXO.	
SENRA.	Do topónimo Senra (agra de cereais, barbeito, roza).
SEOANE .	Procede do nome do Santo (San Johanne).
SERÉN.	Do topónimo Serén.
SILVA.	Ben do topónimo Silva ou ben do alcume (alguén de trato espiñento ou non amigábel ao que llo puideron pór).
SIXIREI.	De carácter toponímico. A evolución probábel é a partir de Villa Segeredi > Sigirei > Sixirei.
SOBRIÑO.	Apelido derivado do nome de parentesco.
SOUSA.	
SOUTELO.	Diminutivo de "souto", conxunto de árbores froiteiras e especialmente de castiñeiros.
SOUTO.	Do latín vulgar "saltu", que significaba "panasco, pasto de montaña, pasto entre árbores".
SUEIRO .	Do nome Sueiro (en latín medieval Suario), nome frecuentísimo na Galicia dos séculos X.
XII.	

ANT | SEG | ARRIBA

T

TABERNEIRO.	
TABOADA .	
TATO.	Probabelmente do alcume que subliña un xeito de falar.
TEIXEIRA.	Do substantivo "teixo", árbore conífera. Hai moitos topónimos "Teixeiro", que refiren a abundancia de teixos.
TEIXEIRO.	Do substantivo "teixo", árbore conífera. Hai moitos topónimos "Teixeiro", que refiren a abundancia de teixos.
TESTA.	Probabelmente proceda dun alcume atribuído a alguén que destacase polas dimensións do seu cranio.
TOMÉ .	
TORRES.	Do topónimo "Torre" (lugares onde existiu algunha edificación como un castelo, un campanario, unha fortaleza...).
TOURAL.	
TOURO.	
TOXO.	
TRINDADE.	
TRIÑÁNS.	Do topónimo Triñáns.

ANT | SEG | ARRIBA

U

UXÍA .-

V

VALADO.	Do latín "vallum", defensa ou fortificación feita con troncos ou paus.
VALBOA.	Do topónimo "Valboa".
VALCARCE.	Do nome do río que nace no Cebreiro.
VALE.	
VALIÑAS,	
BALIÑAS.	
VALIÑO, BALIÑO.	
VÁZQUEZ.	De orixe patronímica "Fillo de Vasco".
VECIÑO.	
VEIGA.	Do substantivo "veiga", terra fértil regada ou relacionada coa auga.
VELLO, BELLO.	
VIDAL.	Orixinalmente foi nome de persoa, e procede do latín "vita", que significa "vida".
VILA.	Do latín "villa", casa de labranza, lugar con casas, aldea.
VILABELLA.	
VILABOI.	
VILANOVA.	
VILAR.	Do latín "uilla", casa de labranza, lugar con casas, aldea.
VILARCHÁN,	
VILARCHAO.	
VILARES.	Do latín "uilla", casa de labranza, lugar con casas, aldea.
VILARIÑO.	
VILARNOVO.	
VILAS.	Do latín "uilla", casa de labranza, lugar con casas, aldea.
VILAVEDRA.	
VILLANUEVA.	
VILOUTA.	

X

XÁCOME.	De Iacobus, nome dun santo.
XANEIRO.	Do deus romano Ianus. Co significado de "paso dun espazo a outro" pasou ao mes de Ianuarius, que en galego é Xaneiro.
XELMÍREZ.	Probabelmente de orixe gótica, e podería significar primitivamente "famoso pola súa lanza ou famoso por ser led".
XESTA.	De orixe fitonímica "xesta".
XESTAL.	Do topónimo de orixe fitonímica "xesteira" ou "xestal".
XESTEIRA.	Do topónimo de orixe fitonímica "xesteira" ou "xestal".
XESTO.	
XESTOSO.	
XIAO.	
XIL.	De probábel orixe francesa (Gil, Gille, Gilles), que se expandiu por toda Europa na Baixa Idade Media.
XIMÉNEZ.	
XISTO, SISTO.	
XUNCAL.	

2.-NOMES GALEGOS DE MULLER E HOME

ENLACE:

<http://www.amesanl.org/quefacemos/nomesgalegos/nomesgalegos.html#a>

A - B - C - D - E - F - G - H - I - L - M - N - O - P - Q - R - S - T - U - V - X - Z

| **SEG** |ARRIBA

A

ABDÍAS	Hebreo: Servo de Deus.
ABDÓN	Hebreo: Servo de Deus.
ABEL	Hebreo: Fillo, efémero.
ABELARDA	Xermánico: Nobre, ousado, valente.
ABELARDO	Xermánico: Fillo nobre e forte.
ABIGAÍL	Hebreo: Deus é xubiloso.
ABILIA	Latín: Apto, capaz, esperto.
ABILIO	Latín: Esperto.
ABISINIA	Latín: de Abisinia, antigo nome de Etiopía.
ABISINIO	Latín: de Abisinia, antigo nome de Etiopía.
ABRAHAM, ABRAHÁN	Hebreo: Pai da multitude, das xentes.
ABRIL	Latín: En sentido amplo, apertura.
ABSALÓN	Hebreo: Deus é paz ou paz de Deus.
ABUNDIO	Latín: Abundante, pletórico.
ACACIA	Grego: Boa.
ACACIO	Grego: Bo.
ACIS	Grego: Nome do deus do río grego Akis.
ACISCLA	Latín: Canteiro ou martelo pequeniño.
ACISCLO	Latín: Canteiro ou martelo pequeniño.
ACRACIA	Grego: Que non recoñece a autoridade dos político.
ADA	Xermánico: Nobre
ADAIA	Hebreo: Adorno de Iavé.
ADALBERTA	Xermánico: Totalmente nobre.
ADALBERTO	Xermánico: Totalmente nobre.
ADÁN	Hebreo: Feito de terra.
ÁDEGA	Grego: Boa.
ADELA	Xermánico: Nobre.
ADELO	Xermánico: Nobre.
ADELAIDA	Xermánico: De nobre estirpe.
ADELAIDO	Xermánico: De nobre estirpe.
ADELARDO	Xermánico: Nobre e forte.
ADELELMO	Xermánico: Nobre por protector ou protector da nobreza.
ADELFA	Grego: irmá.
ADELFO	Grego: irmán.

ADELGUNDA	Xermánico: nobre na noita.
ADELINA	Xermánico: Nobre.
ADELINO	Xermánico: Nobre.
ADELINDA	Xermánico: Escudo nobre.
ADELMO	
ADEMAR	Xermánico: Nobre, ilustre.
ADOLFA	Xermánico: Loba nobre e ilustre.
ADOLFINA	Xermánico: Loba nobre e ilustre.
ADOLFO	Xermánico: Lobo ou guerreiro ilustre.
ADONIS	Grego: Señor.
ADORACIÓN	Latín: Adoración.
ADOSINDA	
ADOSINDO	
ADRÁN	
ADRIÁN	
ADRIANA	
ADRIANO	
ADULFA	
AFONSA	Xermánico: Preparada para o combate.
AFONSINA	Xermánico: Preparada para a loita.
AFONSO	Xermánico: Preparado para o combate.
AFRA	Latín: Africano.
ÁFRICA	Latín: Exposta ao sol, cálida.
AFRICANA	Derivado de África.
AFRICANO	Derivado de África.
AFRODISIA	Grego: Amorosa.
AFRODISIO	Grego: Amoroso.
AFRODITA	Grego: Nome da deusa Afrodita.
AGAMENÓN	Grego: Agamenón, nome mitolóxico.
ÁGAPE	Grego: Amor, cariño.
AGAPITA	Grego: Amábel, digno de ser amado.
AGAPITO	Grego: Amábel, digno de ser amado.
AGAR	Hebreo: Fuxitiva.
AGARIMO	Latín: Socorro, amparo, protección.
ÁGATA	Grego: Boa.
AGATÓN	Grego: Home bo.
AGATÓNICA	Grego: Home bo.
AGLAIA	Grego: A que resplandece, a resplandecente.
AGOSTIÑA	Latín: Derivado de Augusto, consagrada polos augures.
AGOSTIÑO	Latín: Xentilicio derivado de Augusto, consagrado polos augures.
AGOSTO	
AGRIPINA	Latín: Da familia romana de Agripa, a que naceu de pé.
AGRIPINO	Latín: Da familia romana de Agripa, a que naceu de pé.
ÁGUEDA	Grego: Boa.

AÍDA	Italiana-exipcia: condutora; a que chega.
AINARA	Vasco: Andoriña.
AINOA	Advocación mariana nun santuario do mesmo nome no País Vasco.
AINONA	
AIRAS	Do topónimo Airas.
AITANA	Alusivo a unha montaña situada entre Alcoi e Callosa d'En Sarrià.
AITOR	Vasco: Pai.
AIXA	Árabe: Muller.
ALADINA	Árabe: Posuído pola fe.
ALADINO	Árabe: Posuído pola fe.
ALÁN	Celta: Harmonia.
ALANO	
ALARICA	Xermánico: Riquísima.
ALARICO	Xermánico: Riquísimo.
ALBA	Latín: Aurora branca.
ALBÁN	Latín: Natural de Alba Longa, zona de Itália.
ALBANO	Latín: Natural de Alba Longa, zona de Itália.
ALBERTA	Xermánico: Totalmente nobre.
ALBERTE	Xermánico: Brillante pola súa nobreza ou totalmente nobre.
ALBERTINA	Xermánico: Totalmente nobre.
ALBERTO	Xermánico: Totalmente nobre.
ALBERTOS	
ALBINA	Latín: Branca.//Xermánico: Amigo dos Elfos.
ALBINO	Latín: Branco.//Xermánico: Amigo dos Elfos.
ALBORADA	Latín: Aurora branca.
ALCEO	Grego: Forte.
ALCIBÍADES	Grego: Vida forte.
ALCIDES	Grego: Forza benfeitora; descendente de Alceo.
ALCINA	Grego: De mente forte; de carácter forte.
ALCIONE	Grego: Ave mariña; que vive no mar.
ALCIRA	Árabe: Illa.
ALDA	Xermánico: Vello, experto.
ALDÁN	Xermánico: Esperto, vello.
ALDARA	Xermánico: Insigne e sabia no combate.
ALDO	Xermánico: Vello, esperto.
ALDINA	
ALEGRA	Latín: Alegre.
ALEGRÍA	Latín: Alegría, viveza, animosidade.
ALEIXA	Grego: Defensora, protectora.
ALEIXO	Grego: Defensor, protector.
ALEXANDRA	Grego: Muller defensora, protectora.
ALEXANDRE	Grego: Home que defende algo, defensor, que rexeita o inimigo.
ALEXIA	Grego: Defensora, protectora.
ALEXIS	Grego: Defensor, protector.

ALFEO	Grego: O primeiro.
ALFREDA	Xermánico: Gobernante pacífico, consello dos Elfos, protectores bos.
ALFREDO	Xermánico: Gobernante pacífico, consello dos Elfos, protectores bos.
ALÍ	Árabe: Alto, excelso, sublime, elevado.
ALICIA	Xermánico: De nobre aspecto //Grego: Real, verdadeira.
ALINA	
ALIDA	Grego: Élida (cidade grega).
ALLA	
ALMA	Latín: A que fai o ben.
ALMODIS	Xermánico: Moi animosa.
ALMUDENA	Árabe: Cidade pequena, vila.
ALODIA	Xermánico: Terra íntegra, libre.
ALOIA	Latín: Loanza.
ALONSO	Xermánico: Estretega.
ALTAGRACIA	Latín: Nome da advocación dominicana da Virxe María.
ALTAIR	Árabe: A aguia que voa.
ALTEA	Grego: de Althaia, muller de Eneo.
ÁLVAR	Xermánico: Moi atento, nobre gardián.
ÁLVARO	Xermánico: Moi atento, nobre gardián.
ALVITA	Xermánico: Moi perspicaz.
ALVITO	Xermánico: Moi perspicaz.
AMÁBEL , AMABLE	Latín: Amábel, digno de ser amado.
AMABILIA	
AMADA	Latín: Amada.
AMADEA	Latín: Que ama a Deus.
AMADEO	Latín: Que ama a Deus.
AMADÍS	Latín: Devoto.
AMADO	Latín: Amado.
AMADOR	Latín: Que ama.
AMADORA	Latín: Que ama.
AMAIA	Vasco: Pasto.
AMALIA	Xermánico: Laboriosa, traballadora, infatigábel.
AMALIO	Xermánico: Laborioso, traballador infatigábel.
AMANCIA	Latín: Que debe ser amada.
AMANCIO	Latín: Que debe ser amado.
AMANDA	Latín: Que debe ser amada.
AMANDO	Latín: Digno de ser amado.
AMANDINA	
AMARA	Latín: Mouro, da Mauritania.
AMARO	Latín: Mouro, da Mauritania.
AMARANTA	Grego: Flor eterna.
AMARANTO	Grego: Flor eterna.
AMBROSIA	Grego: Imortal, de natureza divina.
AMBROSIO	Grego: Imortal, de natureza divina.

AMEDE	
AMEDIO	
AMELIA	Grego: Traballo // (Xermano): Laboriosa ou valerosa.
AMELIO	Grego: Traballo // (Xermano): Laboriosa ou valerosa.
AMÉRICA	Latín: Pertencente á cidade latina de America.
AMÉRICO	Latín: Pertencente á cidade latina de America.
AMIGO	Latín: Amigo.
AMIL	Do topónimo Amil.
HAMÍLCAR	Fenicio: Irmán do deus Melkar, o rei da cidade.
AMIR	Árabe: Príncipe.
AMIRA	Árabe: Princesa.
AMÓS	Hebreo: Deus protexeute.
AMPARO	Latín: Preparación, protección.
ANA	Hebreo: Compañón, graza de Deus.
ANABEL	Escocés: Posible variante de Ana.
ANABELA	Escocés: Posible variante de Ana.
ANACLETA	Grego: Invocada.
ANACLETO	Grego: Invocado.
ANADÍA	Do topónimo Anadía (localidade portuguesa) // Auga orixinal.
ANAÍS	Hebreo: Compañón, graza de Deus.
ANAIA	Vasco: Irmán ou señor.
ANASTASIA	Grego: Resurrección.
ANASTASIO	Grego: Resurrección.
ANATOLIA	Grego: De levante, oriente.
ANATOLIO	Grego: Oriental.
ANDECA	Nome galego antigo, de orixe posible prerromana. Significado descoñecido.
ANDEIRO	Latín: Defensor, rexeitador, recompensado.
ANDER	
ÁNDERSON	Sueco: Fillo de André.
ANDRÉ/ANDRÉS	Grego: Viril.
ANDREA	Grego: Viril, coraxosa, propia de homes.
ANDROCLES	Grego: Home glorioso.
ANDRÓMEDA	Nome mitolóxico: Prudente, persoa mesurada.
ANDULFO	Nome galego antigo, de orixe xermánica.
ANGUSTIAS	Angustia, aflicción.
ANIA	Latín: Consagrada a Anna Perenna, deusa do ano.
ANIANA	Latín: Consagrada a Anna Perenna, deusa do ano.
ANIANO	Latín: Consagrado a Anna Perenna, deusa do ano.
ANICETA	Grego: Invicto, non vencido
ANICETO	Grego: Invicto, non vencido
ANIMIA	Nome galego antigo, procede do latín. // Ánima, alma, vida.
ANISIA	Grego: Anisada, con aroma a fiúncho.
ANISIO	Grego: Perfumado, que ole coma o fiúncho.
ANSALDO	Nome galego antigo, de procedencia xermánica // Forza ou poder de Deus.

ANSELMA	Xermánico: Elmo protector, elmo divino, que ten protección divina.
ANSELMO	Xermánico: Elmo protector, elmo divino, que ten protección divina.
ANSEMIRO	Nome galego antigo, de orixe xermánica. // Deus famoso, coñecido.
ANSEMUNDO	Nome galego antigo, de orixe xermánica. // Protección divina ou deus protector.
ANSULFO	Nome galego antigo, de orixe xermánica. // Lobo de deus, lobo divino ou sagrado.
ANSUR	Nome galego antigo, de orixe xermánica. // Uro ou touro de deus.
ANSURIO	
ANTEA	Grego: A rica en flores.
ANTELA	Do topónimo Antela. Anta ou arca pequena.
ANTENOR	Grego: Que combate cos homes.
ANTEO	Grego: Adversario, contrincante.
ANTERA	Grego: Que reflicte amor.
ANTERO	Grego: Que reflicte amor.
ANTÍA	Grego: Tirada, sacada das flores.
ANTÍGONA	Grego: Enfrontada á súa xeración.
ANTÍGONO	Grego: Enfrontado á súa xeración.
ANTÍOCO	Grego: Que resiste contra, que está firme en...
ANTÍOPE	Grego: O que está en fronte.
ANTOÍN	Grego (a través do latín): florido.
ANTOÍÑA	Grego (a través do latín): florida.
ANTOÍÑO	Grego (a través do latín): florido.
ANTONA	
ANTÓN	Grego (a través do latín): florido.
ANTONIÑA	Grego (a través do latín): Florida.
ANTONIA	Grego (a través do latín): florido.
ANTONIO	Grego (a través do latín): florido.
ANTONIETA	Grego (a través do latín). Florida.
ANUNCIA	Latín: Anunciadora, mensaxeira
ANUNCIACIÓN	Latín: Anunciadora.
ANUNCIADA	
ANXA	Grego: Mensaxeira.
ÁNXELA	Grego: Mensaxeira.
ÁNXELO	
ANXÉLICA	Grego: Anxelical ou propia dos mensaxeiros.
ANXÉLICO	Grego: Anxelical ou propio dos mensaxeiros.
ANXELINA	
ANXO	Grego: Mensaxeiro.
ANXOS	Grego: Mensaxeiros.
APARECIDA	Latín: aparecida.
APARECIDO	Latín: aparecido.
APARICIO	Latín: Aparición.
APELES	Grego: Conselleiro do pobo.
APOLINAR	

APOLINARIA	Grego: Consagrado a Apolo.
APOLINARIO	Grego: Consagrado a Apolo.
APOLO	Grego: Forte, potente, dador de vida.
APOLODORO	Grego: Regalo do deus Apolo.
APOLONIA	Grego: Devota do deus Apolo.
APOLONIO	Grego: Consagrado a Apolo.
AQUILEO	Grego: Consolo.
AQUILES	Grego: Lobo espantoso.
AQUILINA	Latín: Da natureza da agúa, aquilina.
AQUILINO	Latín: Relativo á familia de Aquiles. Da natureza da agúa.
ARABELA	Latín: Servizal.
ARACELI	Latín: Altar do ceo.
ARAGONTA	Nome galego de orixe xermánica. // Agúa loitadora.
ARACHA	
ARANTXA	
ARANZA	
ARÁNZAZU	Vasco: Ti entre espiños ou toxos.
ARAS	
ARCADIA	Grego: Natural da Arcadia, provincia grega do Peloponeso.
ARCADIO	Grego: Natural da Arcadia, provincia grega do Peloponeso.
ARCANXO	Grego: O que goberna os anos.
ARCHIBALDO	Xermánico: Moi valente.
ARDUÍNO	Xermánico: Amigo forte.
AREA	Latín: Area. // Grego: de Ares, deus da guerra.
ARES	Grego: Deus da guerra.
ARIADNA	Grego: Moi santa, moi rebelde.
ARIAS	Xermánico: Estimado.
ARIEL	Hebreo: León de Deus.
ARÍSTIDES	Grego: O mellor.
ARISTÓBULO	Grego: Moi distinguido no consello.
ARISTÓFANES	Grego: O que brilla pola súa calidade.
ARISTÓTELES	Grego: O que se propón o mellor fin.
ARLETE	Celta: Garantía, peñor.
ARLINDO	Xermánico: Forte e doce.
ARMANDA	Xermánico: Valerosa, ousada, heroína.
ARMANDO	Xermánico: Home valeroso, ousado.
ARMINDA	Xermánico: A que loita con escudo ou amparo da forza.
ARNALDA	Xermánico: Agúa forte.
ARNALDO	Xermánico: Agúa forte.
ARNO	
ARNOLDO	Xermánico: Agúa forte.
ARNULFO	Xermánico: Agúa e lobo, gobernante e guerreiro.
AROA	Xermánico: Boa, de boa vontade.
ARÓN	Hebreo: Montaña alta ou Iluminado, instrutor.

ARQUÍMIDES	Grego: Eminente ou gobernante inspirado.
ARSENIA	Grego: Viril, propio de homes.
ARSENIO	Grego: Viril, propio de homes.
ARTEMIO	Grego: Do nome da deusa Artemisa.
ARTEMISA	Grego: Sa e salva.
ARTUR	Grego: Coidador da Osa, constelación.
ARXENTINA	Latín: Prateada, sonora coma a prata.
ARXENTINO	Latín: Prateado, sono
ARXIMIRA	Xermánico: De nobre berce.
ARXIMIRO	Xermánico: De nobre berce.
ASCENSIÓN	Latín: Subir ao ceo, ascender.
ASDRÚBAL	Fenicio: Regalo do deus Baal.
ASPASIA	Grego: Benvida.
ASTERIA	Grego: Estrela.
ASTOR	Xermánico: Lanza.
ASTREA	
ÁSTRID	
ÁSTRIDA	Xermánico-nórdico: Estrela bela, ou fiel aos deuses.
ÁSTRIDE	
ASUNCIÓN	Latín: Subir ao ceo, ascender.
ASUNTA	Latín: Subir ao ceo, ascender.
ATAHUALPA	Quechua: Ave fortuna.
ATALANTA	Grego: Vigorosa.
ATANASIA	Grego: Inmortal.
ATANASIO	Grego: Inmortal.
ATAÚLFO	
ATENEA	Grego: Atenea, deusa ou inmortal.
ATILA	Latín medieval: evocación do guerreiro Atila.
ATILANO	Xermánico: Propio de Atila, pai, rei dos Hunos.
ATOCHA	Árabe: Nome dunha advocación mariana.
AUGUSTA	Latín: Consagrada polos augures ou adiviños.
AUGUSTO	Latín: Consagrado polos augures ou adiviños.
AURA	Latín: Vento, brisa.
AURELIA	Latín: Brillante, refulxente.
AURELIANA	Latín: Brillante, refulxente.
AURELIANO	Latín: Brillante coma un sol.
AURELIO	Latín: Brillante, da cor do ouro.
AURIA	Latín: Brillante, da cor do ouro.
AURORA	Latín: Aurora.
AUSENCIA	Latín: Que crece, que evolúe.
AUSENCIO	Latín: Que crece, que evolúe.
AUSIAS	Do nome bíblico Ozías ou Eleázaro.
AUXILIADORA	Latín: Que axuda en situacións difíciles, que protexe.
AVELINA	Xermánico: Desexada ardentemente.

AVELINO	Xermánico: Desexado ardentemente.
AXEL	Xermánico: Recompensa do ceo.
AXESILAO	Grego: Condutor, guía do pobo.
AXILA	Xermánico: Espada do guerreiro, espada do combate.
AZALEA	Grego: Nome de flor.
AZUCENA	Árabe: Flor, azucena

ANT | SEG | ARRIBA

B

BACO	Latín: Referente Baco, deus do viño.
BAIA	Grego: Ben falada, elocuente.
BALBINA	Latín: Da familia romana Balba, que tateza, que balbucea.
BALBINO	Latín: Pertencente á familia romana Balba, tatexo, que balbucea.
BALDOMERO	Xermánico: Audaz ou valente protector.
BALDOVINO	
BALDUÍNO	Xermánico: Amigo valente.
BALLA	
BALTASAR	Asirio: Que o deus Baal protexa o rei.
BALTASARA	Asirio: Que o deus Baal protexa o rei.
BÁRBARA	Grego: Estranxeira.
BARTOLO	
BARTOLOMEO	Hebreo: Moi engurrado ou fillo de Tolomeo.
BARUC	Hebreo: Bendito.
BASILEO	Grego: Rei.
BASILIA	Grego: Rexio, maxestoso.
BASILIANA	Latín: Relativo ao rei.
BASILIANO	Grego: Relativo ao rei.
BASILIO	Grego: Rei, real.
BASILISA	Grego: Raíña.
BASTIÁN	Grego: Venerábel.
BASTIANA	Grego: Venerábel.
BAUDILIO	Celta e Latín: Vencedor.
BAUTISTA	Grego: O que bautiza.
BEATA	Latín: Beata, feliz.
BEATO	Latín: Beato, feliz.
BEATRIZ	Latín: Ben-aventurada.
BEDA	Xermánico: Loita.
BEGONIA	Da flor begonia.
BEGOÑA	Vasco: Altura ou outeiro que domina.
BELARMINO	Xermánico: Protector decidido.
BELÉN	Hebreo: Casa do pan.
BELINDA	Xermánico: Defensa do guerreiro.

BELISA	Latín: Esvelta.
BELISARIO	Grego: seta, seteiro, arqueiro.
BELTRÁN	Xermánico: Famoso defensor.
BÉLXICA	Latín: Relativo ao pobo dos Belgas.
BENEDITA	Latín: Ben nomeada, bendita.
BENEDITO	Latín: Ben nomeado, bendito.
BENIGNA	Latín: Bondadosa.
BENIGNO	Latín: Bondadoso.
BENILDE	Xermánico: Oso da guerra; bandeira do guerreiro.
BENITA	Latín: Ben nomeada, bendita, bendicida por Deus.
BENITO	Latín: Ben nomeado, bendito, bendicido por Deus.
BENVIDA	Latín: Benvida.
BENVIDO	Latín: Benvido.
BENXAMÍN	Hebreo: Fillo predilecto.
BENXAMINA	Hebreo: Filla predilecta.
BERENGUEL	Xermánico: Lanceiro. Guerreiro preparado.
BERENGUELA	Xermánico: Guerreira preparada. Lanceira
BERENGUER	Xermánico: Lanceiro. Guerreiro preparado.
BERENGUEIRA	
BERENICE	Grego: Portadora da vitoria.
BERNABÉ	Arameo: Fillo da profecía, profeta.
BERNABEO, BERNABEU	
BERNAL	Xermánico: Oso forte.
BERNALDA	Xermánico: Osa forte.
BERNALDINA	Xermánico: Osa forte.
BERNALDINO	Xermánico: Oso forte.
BERNALDIÑA	
BERNALDIÑO	
BERNALDO	Xermánico: Oso forte.
BERNARDA	Xermánico: Guerreiro audaz coma un oso.
BERNARDO	Xermánico: Guerreiro audaz coma un oso.
BERNARDIÑA	Italiano: vén da forma italiana, latinizada da xermánica. Oso forte.
BERNARDIÑO	Italiano: vén da forma italiana, latinizada da xermánica. Oso forte.
BERTA	Xermánico: Ilustre, famosa, brillante.
BERTO	Xermánico: Ilustre, famoso, brillante.
BERTÍN, BERTINO	Latín: forma latinizada da xermánica. Ilustre, famoso.
BERTINA	Latín: forma latinizada da xermánica. Ilustre, famosa.
BERTOLAMEO	
BERTOMEIO	Hebreo: Ancián, moi engurrado.
BERTRÁN	Xermánico: Escudo brillante, escudo famoso.
BIBIÁN	
BIBIANA	
BIEITA	Latín: Ben nomeada, bendita.
BIEITO	Latín: Ben nomeado, bendito.

BLANDINA	Latín: Branda, de carácter afable, cariñosa.
BLANDINO	Latín: Brando, de carácter afable, cariñoso.
BOAVENTURA	Latín: Bo augurio, boa sorte.
BOLÍVAR	Vasco: Muíño da ribeira.
BONA	Latín: Boa.
BONANOVA	Nome da advocación mariana. Boa nova, boa noticia.
BONIFACIA	Latín: A que fai o ben. Benefactora.
BONIFACIO	Latín: Benefactor, que fai o ben.
BORIS	Ruso: O que conquista a gloria combatendo.
BORXA	De San Francisco de Borxa. Significaba "cabana" en latín.
BRAIS	Latín: Tatexo, que tatexa ou balbucea.
BRANCA	Xermánico: Branca, nobre, brillante.
BRANDÁN	Celta: Personaxe lendario que emigra mar adiante.
BRANDOMIL	Xermánico: Célebre, famoso pola espada.
BRANGANA	Galés: A do peito branco.
BRAS	
BRAULIA	Xermánico: Lume, espada.
BRAULIO	Xermánico: Lume, espada.
BREIXO	Latín: Moi certo.
BREIXOME	
BRENDA	Anglosaxón: Corvo, aire de mal cheiro.
BREOGÁN	Celta: Xefe dos celtas habitantes da Galicia.
BRICIO	Latín: Calabrés, bretón ou forte.
BRISEIDA	Grego: Dionisios (deus).
BRITÁNICO	Xentilicio da rexión ou illa de Bretaña.
BRITÓN	Xermánico: Orixinario da Bretaña.
BRÍXIDA	Celta: Poboación elevada, colonia.
BRUNILDE	Xermánico: A que loita con coiraza ou doncela escura da batalla.
BRUNO	Xermánico: De cor escura, tendente a negra.
BRUTO	Latín: Pesado.

ANT | SEG | ARRIBA

C

CAETÁN	
CAETANA	Latín: Alegre.
CAETANO	Latín: Relativo a Caio, alegre.
CAÍN	Hebreo: Ferreiro.
CAIO	Latín: Alegre. // Etrusco: gabián.
CAITÁN	Latín: Relativo a Caio, alegre.
CALCAS	Grego: Cobre.
CALEB	Hebreo: Audaz, impetuoso.
CALIMACO	Grego: Belísimo combatente.

CALIMERIO	Grego: Belo, ben feito.
CALÍOPE	Grego: De fermosa voz.
CALIPSO	Grego: A que enreda, a que distrae.
CALISTA	Grego: Belísima, a máis bela.
CALISTO	Grego: Belísimo, o máis belo.
CALISTRA	
CALISTRO	
CAMELIA	Latín: Nome de flor.
CAMERINA	Latín: Camerina, xentilicio de Cameria.
CAMERINO	Latín: Camerino, xentilicio de Cameria.
CAMILA	Etrusco: Ministro, sacerdote.
CAMILO	Etrusco: Ministro de Deus, sacerdote.
CAMIÑO	Celta: Camiño.
CAMPPIO	Grego: Que dá alegría //Latín: Labrego, campesiño.
CANCIANILA	Latín: Cantiguiña
CANCIANILO	Latín: Cantiguiña
CANCIO	Latín: Canción, cantiga.
CANDEA	
CANDELA	
CANDELORIA	Latín: Cirio, candea, luz.
CÁNDIDA	Latín: Branquísima, luminosa, sen malicia.
CÁNDIDO	Latín: Branco, sen malicia.
CANUTA	Escandinavo: Vencello, nó, atrevido, valente.
CANUTO	Escandinavo: Vencello, nó, atrevido, valente.
CARALAMPIO	Grego: Que dá alegría.
CARIDADE	Latín: Amor, afecto, caridade.
CARINA	Grego: Pura, imaculada, graciosa.
CARLA	Xermánico: Viril.
CARLOS	Xermánico: Home libre, viril.
CARLOTA	Xermánico: Viril.
CARME	Hebreo: Viña, xardín //Latín: Poema ou canto.
CARMELA	Hebreo: Viña, xardín //Latín: Poema ou canto.
CARMELO	Hebreo: Viña, xardín. //Latín: Canto ou poema.
CARMIÑA	
CAROL	
CAROLA	Xermánico: Home forte, viril.
CAROLINA	Xermánico: Home forte, viril.
CARPO	Grego: Froito.
CASANDRA	Grego: Protectora de homes.
CASANDRO	Grego: O que axuda o home.
CASIA	Latín: Excelsa, distinguida, ilustre.
CASIANA	Latín: Excelsa, distinguida, ilustre.
CASIANO	Latín: Distinguido, esplendoroso.
CASILDA	Árabe: Cantiga.

CASILDO	Árabe: Cantiga.
CASIMIRA	Xermánico: A que impón a paz.
CASIMIRO	Xermánico: O que impón a paz.
CASIO	Latín: Excelso, ilustre.
CASIOPEA	Grego: Do personaxe mitolóxico Casiopea.
CASTA	Latín: Pura, virtuosa, casta.
CASTALIA	Grego: A (fonte) pura.
CASTO	Latín: Puro, virtuoso, casto.
CASTOR, CÁSTOR	Latín: Castor, animal.
CÁSTULA	Latín: Casta.
CÁSTULO	Latín: Casto.
CATALINA	
CATARINA	Grego: Pura, imaculada, graciosa.
CATULO	Latín: Perspicaz, intelixente.
CATUXA	Grego: Pura, imaculada, graciosa.
CEBREIRO	Do topónimo Cebreiro.
CECILIA	Latín: Cega, curta de vista.
CECILIO	Latín: Cego, curto de vista.
CECILIANO	Latín: Relativo a Cecilio.
CEFERINA	Latín: Relativa ao vento Céfito, o que porta a vida.
CEFERINO	Latín: Relativo ao vento Céfito, o que porta a vida.
CELESTE	Latín: Pertencente ao ceo.
CELESTINA	Latín: Pertencente ao ceo.
CELESTINO	Latín: Do ceo.
CELIA	Latín: Pertencente ao ceo.
CELIDONIA	Grego: Parecida á andoriña.
CELIDONIO	Grego: Parecido á andoriña.
CELINA	Latín: Pertencente ao ceo.
CELIO	Latín: Relativo ao ceo.
CELSA	Latín: Pertencente ao ceo.
CELSE	Latín: Relativo ao ceo.
CELTA	De celta, pobo dos celtas.
CELTIA	Derivado de Celta. Galicia.
CÉLTIGO	Latín: Celta.
CENOBIA	
CENOBIO	
CÉSAR	Latín: Con moito pelo.
CESÁREA	Latín: Relativo ao César.
CESÁREO	Latín: Relativo ao César.
CHAMORRO	Da advocación mariana. Monte pelado ou monte queimado.
CHANTAL	Francés: Pedra (en occitano).
CIBRÁN	Latín: Habitante de Chipre.
CIBRAO	Latín: Habitante de Chipre.
CILINIA	Latín: habitante de Clinia.

CILINIO	Latín: habitante de Clinia.
CILISTRO	Latín: Pertencente ou relativo ao ceo.
CINTA	Da advocación mariana. Tamén hipocorístico de Xacinta.
CINTIA	Grego: Nacida en Cintia, nome dun monte de Delos.
CIPRIÁN	
CIRA	Persa: Sol, deusa.
CIRCE	Grego: Falcón, gabián, ou porco.
CIRENIO	Grego: Señorial, divino, ou obxectivo, fin desexado.
CIRÍACA	Grego: Derivado de Ciro, sol ou señor.
CIRÍACO	Grego: Derivado de Ciro, sol ou señor.
CIRILA	Latín (procedente do grego): Do Señor, divino.
CIRILO	Latín (procedente do grego): Do Señor, divino.
CIRO	Persa: Sol, deus.
CLARA	Latín: Clara, ilustre.
CLARISA	
CLAUDIA	Latín: Da familia Claudia, coxa.
CLAUDINA	Latín: Da familia Claudia, coxa.
CLAUDINO	
CLAUDIO	Latín: Da familia Claudia, coxo.
CLEMENTE	Latín: Clemente.
CLEMENTINA	Grego: Clemente.
CLEMENTINO	Grego: Clemente.
CLEMENZO	Latín: Clemente.
CLEO	
CLEOFÁS	Grego: De glorioso pai.
CLEOFÉ	Grego: De glorioso pai, gloriosa polos seus pais.
CLEOFÉ	Grego: Filla de glorioso pai.
CLETO	Grego: Invocado.
CLIMENE	Grego: Nome mitolóxico.
CLINIA	Grego: Glorioso.
CLINIO	Grego: Glorioso.
CLÍO	Grego: Célebre, famosa.
CLODIA	Latín: Da familia Claudia, coxa.
CLODIO	Latín: Da familia Claudia, coxo.
CLODOMIRA	Xermánico: Famosa pola súa gloria.
CLODOMIRO	Xermánico: Famoso pola súa gloria.
CLODOVEO	
CLODOVICO	
CLODOVIL	
CLODULFO	Xermánico: Guerreiro, glorioso.
CLOE	Grego: Tenra.
CLORINDA	Grego: Tilleira verde pálida, verde clara.
CLORIS	Grego: Herba verde e tenra.
CLOTILDA	Xermánico: Célebre, nomeada na batalla.

CLOTILDE	Xermánico: Célebre, nomeada na batalla.
CLOVIS	Teutónico (do antigo alemán): Guerreiro famoso.
COIA	
COLETA	Francés: Pequena Nicole.
COLUMBÁN	Latín: Pertencente á familia Colombo, pombo.
COMBA	Latín: Pomba, rola, símbolo da paz e da pureza.
COMPOSTELA	Do topónimo Compostela. Ben feita, esvelta, fermosa.
CONCEIZÓN	Latín: Acto de recibir ou concibir.
CONCEPCIÓN	Latín: Acto de recibir ou concibir.
CONCHA	Hipocorístico de Concepción.
CONRADO	Xermánico: Consello de ousado ou atrevido.
CONSOLACIÓN	Latín: Consolarse con...
CONSOLO	
CONSTANCIA	Latín: Constante.
CONSTANCIO	Latín: Constante.
CONSTANTE	Latín: Firme, inquebrantábel.
CONSTANTINA	Latín: Moi constante.
CONSTANTINO	Latín: Moi constante, perseverante.
CONSTANZA	Latín: Constante, ou constancia.
COPELIA	Personaxe dun conto de Ernst Theodor Amadeus Hoffmann.
CORA	Grego: Moza, doncela.
CORAL	Latín: Coral.
CORALIA	Grego: Rapaza, doncela.
CORDELIA	Latín: Cordial, afable.
CORE	
CORINA	Latín: Virxe, doncela, moza.
CORNELIA	Latín: Relacionada co corno da abundancia.
CORNELIO	Latín: Abundante.
CORO	Latín: Coro (da igrexa).
COROA	Latín: Coroa.
CÓSIMA	Grego: Puída, educada.
COSME	Grego: Universo, disposto en orde.
COSTANZA	
COVADE	Latín: Encarapuchado.
COVADONGA	Latín: Cova da señora.
CRISANTO	Grego: Flor dourada.
CRISÓSTOMO	Grego: De boca de ouro.
CRISPÍN	Latín: De cabelo crecho
CRISPINIANO	
CRISTAL	Grego: Xeo, cristal.
CRISTIÁ	Latín: Cristiá, unxida, discípula de Cristo.
CRISTIÁN	Latín: Cristián, unxido, discípulo de Cristo.
CRISTINA	Hebreo: Discípula de Cristo, unxida.
CRISTOVO	Latín (do grego): Portador de Cristo.

CRUZ	Latín: Cruz, picota, tormento.
CUNEGUNDA	Xermánico: Estirpe guerreira, ou que loita pola súa estirpe.
CUSTODIA	Latín: O anxo gardián, coidadora.
CUSTODIO	Latín: O anxo gardián, coidador.

ANT | SEG | ARRIBA

D

DACIANO	Latín: Orixinario da Dacia.
DACIO	Latín: Orixinario da Dacia.
DAFNE	Grego: Coroada de loureiro.
DAGOBERTO	Xermánico: Día brillante.
DAGOMAR	Xermánico: Famoso pola súa brillantez.
DALIA	Latín: Flor.
DALILA	Hebreo: Nome bíblico que significa "pobreza".
DALMACIA	Latín: Orixinaria da Dalmacia.
DALMACIO	Latín: Orixinario da Dalmacia.
DALMAO	
DALMIRO	Xermánico: Ilustre pola súa beleza.
DÁMASO	Grego: Domado, amansado.
DAMIA	
DAMIÁN	Grego: O que domina, dominador.
DAMIANA	Grego: A que domina, dominadora.
DANIEL	Hebreo: Deus é o meu xuíz.
DANIELA	Hebreo: Deus é o meu xuíz.
DANTE	Latín: Firme, duradeiro.
DARÍA	Persa: Activo, posuidora do ben.
DARÍO	Persa: Activo, posuidor do ben.
DAVID	Hebreo: Estimado.
DAVIDE	
DAVIDIA	
DAVINIA	
DÉBORA, DÉBORAH	Hebreo: Abella ou industriosa, traballadora.
DEIANIRA	Grego: Destrutora de homes.
DEISE	
DELAIRA	
DELFIN	Grego: Golfiño, besta feroz.
DELFINA	Grego: Golfiño, besta feroz.
DELIA	Grego: Deusa, natural da illa de Delos.
DELIO	Grego: Orixinario da illa de Delos.
DELMIRA	
DELMIRO	
DEMETRIA	Grego: Devota de Deméter, deusa da agricultura.

DEMETRIO	Grego: Devoto de Deméter, deusa da agricultura.
DEMÉTER	Nome mitolóxico, significa "terra nai", "nai do trigo" ou "nai da natureza".
DENÍS	Grego: Consagrado a Dionisos, divindade do viño, das festas e da alegría.
DENISA	Grego: Consagrado a Diosis, divindade do viño, das festas e da alegría.
DEODORO	
DEOGRACIAS	Latín: Grazas a Deus.
DEOLINDA	
DEOLINDO	
DESIDERIA	Latín: Desexábel, desexosa.
DESIDERIO	Latín: Desexábel, aspiración.
DIANA	Latín: Do día, pertencente ao día, divina, celeste, luminosa.
DICTINIA	
DIEGO	Hebreo: O segundo, o fillo segundo.
DIGNA	Latín: Digna.
DIGNO	Latín: Digno.
DIMAS	Grego: Que está a morrer, feble.
DINA	Nome bíblico de orixe e significado pouco claros. Firme, forte, xuízosa.
DINÍS	
DINISA	
DINO	Nome bíblico de orixe e significado pouco claros. Firme, forte, xuízoso.
DINORAH	Arameo: Nome bíblico, indicativo de bo desexo.
DIODORA	Grego: Regalo de Deus.
DIODORO	Grego: Regalo de Deus.
DIOMEDES	Grego: Pensamento de Deus.
DIONISIA	Grego: Consagrada a Dionisos, deus das festas e do viño
DIONISIO	
DIÓXENES	Grego: Nacido de Xúpiter, xerado por Deus.
DIVINA	Latín: Divina, relativa a Deus.
DOA	Latín: Regalo.
DOADO	
DOCE	Latín: Doce, tenra, meiga.
DOLORES	
DOMICIANA	Latín: Domesticada.
DOMICIANO	Latín: Domesticado.
DOMINGA	Latín: Dedicada ou gardada para Deus.
DOMINGOS	Latín: Pertencente ao señor.
DOMINICA	Latín: Dedicada ou gardada para Deus.
DOMINICO	
DOMITILA	Latín: Domesticadora.
DOMITILO	Latín: Domesticador.
DONATO	Latín: Dado a Deus, dedicado a Deus.
DORA	Grego: Regalo.
DORES	Latín: Dores, sufrimentos.
DORINDA	Grego: Regalo.

DORIS	Grego: Don, regalo (de Deus).
DOROTEA	Grego: Regalo de Deus.
DOROTEO	Grego: Regalo de Deus.
DOSINDA	Xermánico: Don fermoso.
DOSINDO	Xermánico: Don fermoso.
DOSITEA	Grego: Regalo de Deus.
DOSITEO	Grego: Regalo de Deus.
DUARTE	Xermánico: Caudillo, gardián glorioso.
DULCINEA	Latín: Doce.
DUNA	Xermánico: Outeiro, duna.
DUNIA	Árabe: Señora do mundo.

ANT | SEG | ARRIBA

E

ECEQUIEL	Hebreo: Deus dá as forzas.
EDELMIRA	Xermánico: Ilustre, nobre.
EDELMIRO	Xermánico: Famoso pola súa nobreza.
EDENIA	Hebreo: Xardín delicioso.
EDESIO	Latín: Digno de respecto.
EDITE	Xermánico: Riqueza e combate.
EDMUNDO	Xermánico: Protector da riqueza ou da vitoria.
EDUARDO	Xermánico: Glorioso, gardián.
EDUARDA	Xermánico: Gloriosa gardiá.
HEDUVIXE, HEDUVIXES	Xermánico: Guerreira vitoriosa na batalla.
EFRAÍN	Hebreo: Vizoso, abundante.
EFRÉN	Hebreo: Vizoso, abundante.
ELBA	Celta: Alta montaña.
ELEAZAR	Hebreo: Deus axuda, Deus veu na nosa axuda.
LEONOR	De orixe dubidosa.. Deus é a miña luz ou luz brillante.
ELIANA	Grego: Relativa ao sol.
ELÍAS	Hebreo: Referencia á divindade, Iavé é Deus.
ELISA	Hebreo: Deus axudou.
LISARDO	Xermánico: Forte.
ELISEO	Hebreo: Deus é a miña salvación.
ELIXIO	Latín: Elixido.
ELOI	Francés-Xermánico: O elixido.
ELOÍSA	Xermánico: Elixida.
ELPIDIO	Grego: Portador de esperanza.
ELSA	Hebreo: Deus axudou.
ELVIRA	Xermánico: Amiga da lanza, nobre gardiá.
EMÉRITA	Latín: Recompensada por Deus.
ANDEIRO	Latín: Defensor, rexeitador, recompensado.

EMILIA	Latín: Pertencente á familia romana Emilia, imitadora.
EMILIANA	Latín: Pertencente á familia romana Emilia, imitadora.
EMILIANO	Latín: Pertencente á familia romana Emilia, imitador.
EMILIO	Latín: Pertencente á familia romana Emilia, imitador.
ENCARNACIÓN	Latín: Encarnación, misterio relixioso.
ENEAS	Grego: Glorioso.
ENGRACIA	Latín: Estar en graza.
EMMA	Xermánico: Ama, nodriza.
EMMANUELA	Hebreo: Deus está connosco, salvadora.
EPIFANÍA	Grego: Aparición, manifestación.
EPIFANIO	Grego: Aparición, manifestación.
ERASMO	Grego: Amado, desexado.
ERNESTA	Xermánico: Combate forte, firme, tenaz.
ERNESTINA	Xermánico: Firme, tenaz.
ERNESTO	Xermánico: Firme, tenaz.
ERO	Xermánico: Espada. Monxe do Mosteiro da Armenteira.
ESCOLÁSTICA	Latín: Pertencente á escola.
ESCRAVITUDE	Latín: De escravo, nome dun pobo eslavo.
ESMERALDA	Grego: Esmeralda, pedra preciosa.
ESPERANZA	Latín: Esperanza.
ESTANISLAO	Polonés: Gloria eminente.
ESTEFANÍA, ESTEVAÍÑA	Grego: Coroada de loureiro, vitoriosa.
ESTELA	Latín: Estrela.
ESTER	Hebreo: Astro, estrela.
ESTEVO	Grego: Coroado de loureiro, vitorioso.
ESTRELA	Latín: Estrela.
ETELVINA	Xermánico: Ilustre, nobre pola súa vitoria.
ETELVINO	Xermánico: Nobre vitorioso.
EUDOSIA	Grego: De boa opinión, doutrina ou reputación.
EUDOSIO	Grego: De boa opinión, recto.
EUFEMIA	Grego: Favorábel, eloxiosa, de bo agoiro.
EUFEMIO	Grego: Favorábel, eloxioso, de bo agoiro.
EUFRASIA	Grego: Alegría, ledicia, bo humor.
EUFRASIO	Grego: Alegría, ledicia, bo humor.
EUFROSIÑA	Grego: Ledicia, alegría, bo humor.
EULOXIA	Grego: Ben falada, elocuente.
EULOXIO	Grego: Que fala ben.
EUNICE	Grego: Vitoriosa.
EURÍDICE	Grego: Xustiza grande.
EUSEBIA	Grego: Respectuosa cos deuses, veneradora deles.
EUSEBIO	Grego: Respectuoso cos deuses.
EUSENDA	Xermánico: Expedición feliz.
EUSTAQUIA	Grego: Ben construída, sólida, fecunda.
EUSTAQUIO	Grego: Ben construído, fecundo.

EUTELO	Grego: Forte, liberador.
EUXENIA	Grego: Ben nacida, nobre.
EUXENIO	Grego: Ben nacido, nobre.
EVA	Hebreo: Dadora de vida.
EVANXELINA	Grego: Boa nova.
EVARISTO	Grego: Servizal, bo entre os mellores.
EVENCIO	Latín: Famoso polo seu éxito.
EXERIA	Grego: Que se move.
EXIDIO	Grego: Cabrito.
EXIQUIA	Latín: Culto, cerimonia.
EXIQUIO	Latín: Culto, cerimonia.
EXUPERANCIO	Latín: Abundancia.

ANT | SEG | ARRIBA

F

FABIA	Latín: Da familia Fabia, faba.
FABIÁN	Latín: Da familia Fabia, faba.
FABIANA	Latín: Da familia Fabia, faba.
FABIANO	Latín: Da familia romana Fabia, faba.
FABIO	Latín: Da familia Fabia, faba.
FABIOLA	Latín: Da familia Fabia, faba.
FABRICIO	Latín: Artesán.
FACUNDO	Latín: Elocuente, falador.
FARA	Árabe: Alegre.
FARRUCO	Xermánico: O que quere ser libre.
FÁTIMA	Árabe: Doncela.
FAUSTINA	Latín: Relativa a Fausto, favorábel, feliz.
FAUSTINO	Latín: Relativo a Fausto, favorábel, feliz.
FAUSTO	Latín: Favorábel, feliz.
FAXILDO	Xermánico: Imposto.
FE	Latín: Fe.
FEDORA	Eslavo: Regalo de Deus.
FEDRA	Grego: Brillante.
FEDRO	Grego: Ilustre.
FELICIA	Latín: Feliz, contenta, fértil.
FELICIANA	Latín: Feliz, contenta, fértil.
FELICIANO	Latín: Que ten felicidade ou sorte, contento, fértil.
FELICIDADE	Latín: Felicidade.
FELICIO	Latín: Que ten felicidade ou sorte, contento, fértil.
FELÍCITA	Latín: Felicidade.
FELÍCITAS	Latín: Felicidade.
FELISA	Latín: Afortunada, chea de felicidade.

FERNÁN	Xermánico: Intelixente ou atrevido na paz.
FERNANDO	Xermánico: Intelixente ou atrevido na paz.
FERNANDA	Xermánico: Intelixente ou atrevida na paz.
FIDEL, FIDELIO	Latín: Fiel.
FIDELIA, FIDELINA	Latín: Fiel.
FILEMÓN	Grego: Moi amábel, moi afectuoso.
FILIBERTO	Xermánico: Moi ilustre, ilustrísimo.
FILIPA	Grego: Amiga dos cabalos.
FILIPE	Grego: Amigo dos cabalos.
FILOMENA	Grego: Amiga dos cantos, rouxinol.
FILOMENO	Grego: Amigo dos cantos, rouxinol.
FILOTEO	Grego: Que ama a Deus.
FIRMÍN, FIRMINO, FIRME	Latín: Firme, seguro.
FIRMINA	Latín: Firme, segura.
FIZ	Latín: Feliz, contento, fértil.
FLAVIA	Latín: Amarela, loura.
FLAVIANO	Latín: Louro.
FLAVIO	Latín: Louro.
FLOR	Latín: Flor.
FLORA	Latín: Deusa das flores.
FLOREAL	Francés: Florido.
FLORENCIA	Latín: Floreada, florida, chea de flores.
FLORENCIO	Latín: Florecente, brillante, resplandecente.
FLORENTINA	Latín: Florecente, brillante, resplandecente.
FLORENTINO	Latín: Brillante.
FLORIÁN, FLORIANO	Latín: Pertencente á deusa Flora.
FLORIANA	Latín: Pertencente á deusa Flora.
FLORINDA	Latín: Floreada, chea de flores.
FORTUNATA	Latín: Afortunada.
FORTUNATO	Latín: Afortunado.
FRANCISCA	Xermánico: A que quere ser libre.
FRANCISCO	Xermánico: O que quere ser libre.
FRANQUEIRA	Xermánico: Lugar aberto; lugar dos libres.
FRÁNQUILA	Xermánico: Pertencente ao pobo dos Francos.
FEDERICA	Xermánico: Princesa da paz, pacificadora.
FEDERICO	Xermánico: Príncipe da paz, que domina coa paz.
FRIDA	Xermánico: Paz.
FROILA	Xermánico: Terra do señor.
FROILÁN	Xermánico: Terra do señor.
FROITOSA	Latín: Fértil, frutífera.
FROITOSO	Latín: Vizoso, abundante, fértil.
FUCO	Xermánico: O que quere ser libre.
FULXENCIA	Latín: Relucente, refulxente.

G

GABINA	Latín: Da cidade de Gabio, no Lacio.
GABINO	Latín: Da cidade de Gabio, no Lacio.
GABRIEL	Hebreo: Home de Deus, forza de Deus.
GABRIELA	Hebreo: Forza de Deus.
GALA	Xermánico: Muller da tribo dos galos, da Gallia.
GALO	Latín: Poderío.//Xermánico: Home da tribo dos Galos, da Gallia.
GALVÁN	Bretón: O que naceu feliz ou contento.
GASPAR, GASPARO	Persa: Administrador do tesouro.
GASPARA	Persa: Administradora do tesouro.
GASTÓN	Xermánico: Estranxeiro, inimigo.
GAUDENCIO	Latín: Gozar, estar alegre, sentir pracer.
GLAUCA	Grego: Verde, da cor do mar.
GLAUCO	Grego: Verde, da cor do mar.
GLICERA	Grego: Doce.
GLORIA	Latín: Fama, sona.
GODOFREDO	Xermánico: Amizade de Deus, pacto con Deus.
GONZALO	Xermánico: Home disposto para a loita.
GORECHO	Grego: Vixiante.
GORETTI	Italiano: Apelido dunha santa italiana, chamada María.
GRACIA	Latín: Graza, encanto, don.
GRACIÁN	Latín: Cheo de graza.
GRACIELA	Latín: Grata, agradábel.
GREGORIA	Grego: Vixiante, esperta.
GREGORIO	Grego: Vixiante, esperto.
GRISELDA	Xermánico: Ilustre batalla.
GUADALUPE	Árabe: Rio de croios negros.
GUALTERIA	Xermánico: A que manda o pobo na guerra.
GUALTERIO	Xermánico: O que manda o pobo na guerra.
GÚDULA	Xermánico: Deusa, batalla.
GÜENDOLINA	Bretón: Branca.
GUÍA	Xermánico: Persoa que guía, que conduce, escolta.
GUIDO	Xermánico: Leño, floresta, vital.
GUILLÉN	Xermánico: Elmo protector.
GUILLERME	Xermánico: Elmo protector.
GUILLERMINA	Xermánico: Elmo protector.
GUIOMAR	Xermánico: Muller ilustre, combate ilustre.
GUMERSINDA	Xermánico: Muller forte.
GUMERSINDO	Xermánico: Home forte.
GUNDAR	Xermánico: Loitador forte.
GUSTAVO	Xermánico: Cetro do rei, báculo dos Godos.

GUTERRE Xermánico: Que goberna o exército.

ANT | SEG | ARRIBA

H

HADES	Grego: Invisíbel.
HADRIÁN	Latín: Nacido na Hadria.
HADRIANA	Latín: Nacida na Hadria.
HADRIANO	Latín: Nacido na Hadria.
HANÍBAL	Fenicio: Graza, favor do deus Baal.
HAROLDO	Xermánico: Guía do exército.
HEITOR	Grego: Persoa formada, madura, rexedor do pobo.
HELADIA	Grego: Nativa da Hélade, Grecia.
HELADIO	Grego: Nativo da Hélade, Grecia.
HELENA	Grego: Grega, da Grecia, muller moi bela.
HELENIO	Grego: Facho.
HELGA	Xermánico: Santa.
HELIA	Grego: Sol.
HELIO	Grego: Sol.
HELIODORO	Grego: Regalo do sol.
HENRIQUE	Xermánico: Rico en fincas, señor na súa patria.
HENRIQUETA	Xermánico: Rica en fincas.
HERACLIO	Grego: Descendente de Heracles, forzado.
HERÁCLITO	Grego: Descendente de Heracles, forzado.
HÉRCULES, HERACLES	Latín: Correspondente ao deus grego da forza, Heracles.
HERIBERTO	Xermánico: Exército famoso.
HERMELINDA	Xermánico: Escudo do potente.
HERMENEXILDA	Xermánico: Guerreira valerosa e prudente.
HERMENEXILDO	Xermánico: Potente, valeroso e prudente.
HERMES	Grego: Mensaxeiro.
HERMIDAS	Latín: Pequena igrexa solitaria.
HERMINIA	Xermánico: Grande, forte.
HERMINIO	Xermánico: Grande, forte.
HERMÓXENES	Grego: Da familia do deus Hermes, xerado por Hermes.
HERODES	Grego: Gobernante.
HERODÍAS	Grego: Gobernadora.
HERUNDINA	Xermánico: Deusa e esposa.
HERVÉ	Xermánico: Activo no combate.
HIDACIO	Grego: Pedra preciosa.
HILARIA	Grego: Alegría.
HILARIO	Grego: Ledo, alegre.
HILARIÓN	Grego: Ledo, alegre.
HILDA	Xermánico: Batalla.

HILDEGARDA	Xermánico: Gardiá da batalla.
HIPÓLITA	Grego: A que solta os cabalos.
HIPÓLITO	Grego: O que libera os cabalos.
HIXINIA	Grego: Sa, que goza de boa saúde, hixiénica.
HIXINIO	Grego: Vigoroso, san.
HOMERO	Grego: Cego.
HONESTO	Latín: Honorábel, honrado, virtuoso.
HONORATA	Latín: Honrada, apreciada.
HONORATO	Latín: Honrado, apreciado.
HONORIA	Latín: Honorábel.
HONORINA	Latín: Honorábel.
HONORINO	Latín: Honorábel.
HONORIO	Latín: Honorábel.
HORACIO	Latín: Servo de Deus.
HORTENSIA	Latín: Relativa á horta.
HUGO	Xermánico: Intelixencia, bo sentido.
HUMBERTO	Xermánico: Famoso oso xigante.

ANT | SEG | ARRIBA

I

IAGO	Hebreo: O segundo, o que vén detrás.
IDA	Xermánico: Traballo, actividade.
IFIXENIA	Grego: Forte desde o seu nacemento.
IFIXENIO	Grego: Forte desde o seu nacemento.
IGNACIA	Latín: Ardente, fogosa, relacionada co lume.
IGNACIO	Latín: Relacionado co lume, ardente, fogoso.
IGOR	Xermánico: Espada afiada.
ILDEFONSO	Xermánico: Totalmente preparado para o combate.
ILDUARA	Xermánico: Insigne ou sabia no combate.
ILUMINADA	Latín: Con moita luz.
IMARO	Xermánico: Glorioso.
IMELDA	Xermánico: Forte, grande batalla.
INDALECIO	Xermánico: Forza.
INÉS	Grego: Pura, casta.
INGRID	Sueco: Amada polo deus Ing.
INMACULADA	Latín: Sen mancha, virxe.
INOCENCIA	Latín: Inofensiva, honesta, sen culpa.
INOCENCIO	Latín: Inocente, puro, sen culpa.
INOCENTE	Latín: Inocente, puro, sen culpa.
ÍÑIGO	Vasco: Caeira do monte.
IOLANDA	Latín: Violeta, flor, derivado de viola.
IREA	Grego: Paz.

IRENEO	Grego: Dedicado á deusa da paz.
IRIA	Vasco-cántabro: Pedra, vila.
IRIMIA	Topónimo do nacemento do río Miño.
IRIS	Grego: Anunciadora, mensaxeira, colorida.
IRLANDA	Celta: Terra de Erin.
IRMA	Xermánico: Poderosa.
ISAAC	Hebreo: Rapaz alegre, que Deus te considere con benevolencia.
ISABEL	Hebreo: O deus Baal é saúde, saudábel.
ISACIO	Grego: Igualdade.
ISADORA	Grego: Regalo da deusa exipcia Isis.
ISAÍAS	Hebreo: Iavé salva, Iavé é a salvación.
ISAURA	Grego: Habitante de Isauria, na Asia Menor.
ISIDORA	Grego: Regalo da deusa exipcia Isis.
ISIDORO	Grego: Regalo da deusa exipcia Isis.
ISIDRA	Grego: Regalo da deusa exipcia Isis.
ISIDRO	Grego: Regalo da deusa exipcia Isis.
ISMAEL	Hebreo: Deus escoita.
ISOLDA	Xermánico: Brillo poderoso.
ISOLINA	Xermánico: Brillo poderoso.
ISRAEL	Hebreo: Forza de Deus.
ITALO	Hebreo: Forza de Deus.
ITAMAR	Xermánico: Guerreiro ilustre.
IVÁN	Hebreo (a través do ruso): Deus é bondadoso.
IVO, IVES, IVON	Xermánico: Teixo, glorioso.

ANT | SEG | ARRIBA

L

LADISLAO	Eslavo: Que domina, que impera con gloria.
LAERTES	Grego: Levantador de pedra.
LAMBERTO	Xermánico: Patria famosa, ou famoso na súa patria.
LANDELINA	Xermánico: Propia da súa terra, do seu país.
LANDELINO	Xermánico: Propio do seu país.
LARA	Latín: Relativa ao lar ou fogar.
LAURA	Latín: Flor, triunfo, coroada de loureiro.
LAUREANA	Latín: Coroada de loureiro, vitoriosa.
LAUREANO	Latín: Coroado de loureiro.
LAURO	Latín: Triunfador.
LÁZARO	Hebreo: Deus axuda, Deus veu na nosa axuda.
LEA, LÍA	Latín: Leoa.
LEANDRO, LEANDRE	Grego: Home do pobo, home forte coma un león.
LEDA	Latín: Alegre.
LEDICIA, LETICIA	Latín: Grande alegría.

LEDO	Latín: Alegre.
LEILA	Persa: Noite.
LEÓN	Latín: León, home valente.
LEONARDA	Xermánico: Forte.
LEONARDO	Xermánico: León forte, que ten a forza dun león.
LEONCIA	Grego: Semellante a un león na súa forza.
LEONCIO	Latín: León, que ten a forza do león.
LEÓNIDES, LEÓNIDAS, LEONIDES	Grego: Valente coma o león.
LEONOR, LEONORA	Xermánico: Que medra con forza.
LEOPOLDA, LEOPOLDINA	Xermánico: Valente entre a súa xente.
LEOPOLDO, LEOPOLDINO	Xermánico: Valeroso entre o pobo, pobo valente.
LEOVIXILDO	Xermánico: Guerreiro armado.
LESMES	Xermánico: Protector, elmo nobre.
LEUCO	Grego: Puro.
LEUTER	Grego: Libertador.
LEVÍ	Hebreo: Vencello
LIBERATA, LIBRADA	Latín: Liberada.
LIBERDADE	Latín: Liberdade.
LIBIAN	Latín: O que ofrece en sacrificios.
LIBORIA	Latín: Consagrada aos deuses.
LIBORIO	Latín: Consagrado aos deuses.
LICINIO	Latín: Feito de luz.
LIDIA	Grego: Orixinaria de Lyd, na Asia Menor.
LIDUVINA	Xermánico: Pobo vitorioso ou amiga do pobo.
LILIA, LILIAN	Latín: Lirio.
LILIANA	Latín: Pertencente aos lirios.
LINO	Grego: Fillo de Apolo //Latín: Unxido.
LIRIA	Latín: Lirio.
LIVIO	Latín: Unxido.
LOCAIA	Grego: Natural da illa grega de Leucas.
LOCAIO	Grego: Orixinario da illa grega de Leucas.
LOIS	Xermánico: Famoso na guerra, ou sabio no combate.
LOPE	Latín: Lobo.
LOPO, LUPO	Latín: Lobo.
LORENA	Latín: Loureiro.
LORETO	Italiano: Bosque de loureiro.
LOURENZA	Latín: Coroada de loureiro, vitoriosa.
LOURENZO	Latín: Loureiro.
LÚA	Latín: Lua.
LUCAS	Latín: Luminoso.
LUCÍA	Latín: Nacida coa primeira luz.
LUCIANA	Latín: Pertencente á luz.

LUCIANO	Latín: Luminoso.
LUCILA	Latín: Luz pequena.
LUCINDA	Latín: Pertencente ou relativa á luz.
LUCIO	Latín: Luminoso, luz.
LUCRECIA	Latín: Que dá beneficio e ganancia.
LUCRECIO	Latín: Que dá beneficio e ganancia.
LUÍS	Xermánico: Glorioso no combate.
LUÍSA	Xermánico: Gloriosa no combate.
LURDES	Francés-occitano: Outeiro rochoso, topónimo desta localidade.
LUZ	Latín: Luz.

ANT | SEG | ARRIBA

M

MACARENA	Grego: Boa amiga, feliz, beata.
MACARIA	Grego: Boa amiga.
MACARIO	Grego: Bo, feliz.
MACÍAS	Hebreo: Deus proverá, home de Deus.
MADALENA	Hebreo: Natural de Magdala.
MAELOC	Bretón: Bispo bretón-galego do século V.
MAFALDA	Xermánico: A que combate con forza.
MAGALÍ	Provençal: Perla.
MAGNOLIA	Francés: Flor, magnolia.
MALAQUÍAS	Hebreo: Anxo, mensaxeiro.
MALVINA	Gaélico: De fronte delicada e bela.
MAMEDE, MAMEDIO	Grego: Nai.
MANASES	Hebreo: O que esquece o mal.
MANFREDO	Xermánico: Amigo dos homes, amigo de Deus.
MANSO	Latín: Entregado, confiado.
MANUEL	Hebreo: Deus está connosco.
MANUELA	Hebreo: Deus está connosco.
MAR	Latín: Mar.
MARA	Hebreo: Amargura.
MARCELA	Latín: Dedicada ao servizo de Marte, martelo.
MARCELINA	Latín: Dedicada ao servizo de Marte, martelo.
MARCELINO	Latín: Dedicado ao deus Marte, martelo.
MARCELO	Latín: Dedicado ao deus Marte, martelo.
MARCIAL	Latín: Marcial, guerreiro, nacido baixo o signo de Marte, martelo.
MARCIANO	Latín: Dedicado ao deus Marte, martelo.
MARCO	Latín: Dedicado ao deus Marte, martelo.
MARCOS	Latín: Dedicado ao deus Marte, martelo.
MARGARIDA	Latín: Perla, flor.
MARÍA, MARUXA	Hebreo: Señora.

MARIANA	Hebreo: Discípulo ou devoto de María.
MARIANO	Hebreo: Dedicado a María.
MARIÑA	Latín: Proveniente do mar, mariñeira.
MARIÑO	Latín: Mariñeiro.
MARIO	Hebreo: Dedicado ao servizo de María, señora.
MARO	Hebreo: Amargue.
MARTA	Hebreo: A que provoca, señora.
MARTIÑA	Latín: Dedicada a venerar a Marte.
MARTIÑO	Latín: Dedicado á veneración do deus Marte, home belicoso, guerreiro.
MATEO	Hebreo: Don de Deus, home de Deus.
MATÍAS	Hebreo: Deus proverá, home de Deus.
MATILDE	Xermánico: Que loita con forza.
MAURA	Latín: Habitante da Mauritania, negra, moura, escura.
MAURICIA	Latín: Habitante da Mauritania, negra, moura, escura.
MAURICIO	Latín: Nacido na Mauritania, mouro, escuro.
MAURO	Latín: Nacido na Mauritania, mouro, escuro.
MÁXIMA	Latín: A máis grande, a maior.
MAXIMILIANA	Latín: A máis grande, a maior.
MAXIMILIANO	Latín: O máis grande, o maior.
MAXIMINA	Latín: A máis grande, a maior.
MAXIMINO	Latín: O máis grande.
MÁXIMO	Latín: O máis grande.
MAXÍN	Latín: O máis grande.
MAXINA	Latín: A máis grande, a maior.
MEDARDO	Xermánico: Forte no poder.
MELANIA	Grego: Negra.
MELBA	Inglés: Regueiro.
MELCHOR	Hebreo: Rei da luz.
MELCHORA	Hebreo: Iavé é a luz, raíña da luz.
MELINA	Latín: Doce.
MELINDA	Grego: Harmoniosa.
MELISA	Grego: Abella.
MELITÓN	Latín: Propio do mel, doce coma o mel.
MELQUÍADES	Hebreo: Deus é o meu rei.
MENANDRO	Grego: Home firme.
MENARDO	Xermánico: Home glorioso.
MENDO	Xermánico: Valeroso e potente.
MERCÉ	Latín: Favores, grazas, dons.
MERCEDES	Latín: Favores, grazas, dons.
MERCÉS	Latín: Favores, grazas, dons.
MERCURIO	Latín: Mercader, deus do comercio.
MERITXELL	Latín (a través do catalán): Pura, de moito mérito.
MERLÍN	Bretón: Forte do mar.
METODIO	Grego: Estudoso, que segue un camiño.

MICAELA	Hebreo: Quen é como Deus. Deus é xusto.
MIGUEL	Hebreo: Quen como Deus...? ou Deus é xusto.
MILAGRES	Latín: Marabilla, milagre, prodixio.
MILCÍADES	Grego: O de cabelo roxo.
MILLÁN	Latín: Pertencente á familia latina Emilia, imitador.
MINERVA	Latín: Deusa da sabedoría.
MINIA, MENIÑA	Xermánico: Grande, forte.
MIREIA	Latín: Marabilla, espello.
MÍRIAM	Hebreo: Señora.
MIRO, MIRÓN	Xermánico: O máis famoso.
MIRTA	Grego: Flor do mirto.
MODESTA	Latín: Moderada, modesta.
MODESTO	Latín: Moderado, con mesura.
MOISÉS	Hebreo: Salvado das augas.
MÓNICA	Grego: Solitaria.
MONTSERRAT	Catalán: Monte en forma de serra.
MURIEL	Gaélico: Brillante coma o mar.

ANT | SEG | ARRIBA

N

NABOR	Arameo: Amigo de Deus.
NADIA	Ruso: Esperanza.
NADIR	Árabe: Oposto.
NAPOLEÓN	Latín: León.
NARCISA	Grego: Flor, narciso, adormecedora.
NARCISO	Grego: Flor, preguiceiro.
NATALIA	Latín: En conmemoración do Nadal.
NATÁN	Hebreo: Don de Deus.
NATIVIDADE	Latín: Xeración, nacemento.
NAZARÉ	Grego: A que garda, a cuidadora.
NAZARIO	Hebreo: Orixinario de Nazaré, consagrado, coroadado.
NEFTALÍ	Hebreo: Loita.
NÉLIDA	Grego: Descendente de Néstor ou Neleo.
NEMESIA	Latín: Devota de Némese, deusa da xustiza.
NEMESIO	Latín: Devoto de Némese, deusa da xustiza.
NEREA	Grego: Nome dunha deusa grega do mar.
NEREIDA	Grego: Filla de Nereo. Referente a Nereo.
NEREO	Grego: Pertencente a unha das ninfas do mar, Nerea.
NÉSTOR	Grego: O que volve sempre ben, o que retorna felizmente.
NEVES	Latín: Neve.
NICANOR	Grego: Vencedor de homes.
NICANORA	Grego: Vencedora de homes.

NICASIA	Grego: Vencedora, vitoriosa entre o pobo.
NICASIO	Grego: Vencedor, vitorioso entre o pobo.
NICETAS	Grego: Vencedora, vitoriosa.
NICETO	Grego: Vencedor, vitorioso.
NICODEMO	Grego: Vencedor entre o pobo.
NICOLASA	Grego: Vencedora do pobo, co pobo.
NICOLAO, NICOLÁS	Grego: Vencedor do pobo, co pobo.
NICOMEDES	Grego: O que vence co consello.
NIDIA	Grega: Limpa.
NINA	Hebreo: Fermosa, linda.
NIVARDO	Xermánico: Valeroso e diferente.
NOA	Hebreo: Repouso.
NOÉ	Hebreo: De longa vida.
NOELA, NOEGA	Hebreo: Filla de Noé, repouso, descanso.
NOELIA	Francés: Referente ao Nadal.
NOEMÍ	Hebreo: A miña ledicia.
NOEMIA	Hebreo: A miña ledicia.
NORBERTA	Xermánico: Famosa muller do Norte.
NORBERTO	Xermánico: Home famoso que veu do Norte.
NORMA	Latín: Norma, prescrición //Xermánico: Muller do Norte.
NORMAN	Xermánico: Home do Norte.
NUNO	Latín: Monxe.
NURIA	Vasco: Lugar entre outeiros.

ANT | SEG | ARRIBA

O	Latín: Oh, partícula exclamativa.
OBDULIA	Árabe: Servidora de Deus.
OBDULIO	Árabe: Servo, escravo.
OCTAVIA	Latín: A que facía o número oito, oitava.
OCTAVIANO	Latín: Oitavo, pertencente ao número oito.
OCTAVIO.	Latín: O que facía o número oito, oitavo
ODILA, ODILIA	Xermánico: Bens hereditarios, riqueza.
ODILO, ODILÓN	Xermánico: Posesión ou riqueza.
ODON	Xermánico: Posesión, riqueza.
ODORICO	Xermánico: Señor das riquezas.
OFELIA	Grego: Utilidade, axuda, serpe.
OLAF	Xermánico: Que provén, proveniente de nobre familia.
OLALLA	Grego: Ben falada, elocuente.
OLEGARIA	Xermánico: Pobo antigo.
OLEGARIO	Xermánico: Pobo antigo.
OLGA	Ruso: Alta, divina, invulnerábel.
OLIMPIA	Grego: Do monte Olimpo, residencia dos deuses.

OLIMPIO	Grego: Relativo ao monte Olimpo, residencia dos deuses.
OLINDA	Xermánico: Lanceira da illa.
OLINDO	Xermánico: Lanceiro da illa.
OLIVA	Latín: Oliva.
OLIVEIROS	Noruegués: Legado dos devanceiros.
OLIVERIO	Noruegués: Legado dos devanceiros.
OLIVIA	Latín: Oliva.
OLIVIO	Latín: Oliva.
OMAR	Árabe: O que constrúe, construtor.
ONDA	Latín: Onda do mar.
ONÉSIMO	Grego: Útil.
ONOFRE	Xermánico: Pacificador.
ORDOÑO	Xermánico: Porco bravo ou espada do xigante.
ORENCIO, ORENTE, OURENTE	Latín: Oriental.
ORESTES	Grego: Montañés.
ORIANA	Latín: A que naceu.
ORLANDO	Xermánico: O que ten fama de ousado.
OROSIA	Latín: Que ten moita boca, moi faladora.
OROSIO	Grego: Que é moi falador, que ten moita boca.
ÓSCAR, OSCAR	Xermánico: Lanza de Deus.
OSIÁN	Celta: Cero pequeno.
OSORIO, OSOIRO	Vasco: Cazador de lobos.
OSVALDO, OSWALDO	Xermánico: Potencia da divindade.
OTILIA	Xermánico: Bens hereditarios, patria.
OURIOL	Latín: Dourado.
OVIDIA	Latín: Pastora de ovellas.
OVIDIO	Latín: Pastor de ovellas.

ANT | SEG | ARRIBA

P

PACIANO	Latín: Pacífico.
PACOMIO	Grego: De costas anchas e robustas.
PAIO	Grego: Mariño, pertencente ao mar.
PALMIRA	Latín: Referida ao domingo de Palmas.
PALMIRO	Latín: Referido ao domingo de Palmas.
PANCRACIA	Grego: Omnipotente, que posúe todo o poder.
PANCRACIO	Grego: Omnipotente, que posúe todo o poder.
PANDORA	Grego: A que ten todos os dons, todos os regalos.
PÁNFILA	Grego: Amiga total, amiga de todos.
PÁNFILO	Grego: Amigo de todos, que ama todo...
PANTAIÓN, PANTAÓN, PANTALLÓN	Grego: Forte coma un león, en todo un león.
PARIS	Grego: Igual, equivalente.

PASCASIO	Latín: Pertencente á Pascua.
PASCUAL	Hebreo: Pertencente á Pascua.
PASCUALA	Hebreo: Pertencente á Pascua.
PASCUALINA	Hebreo: Pertencente á Pascua.
PASTOR	Latín: Pastor. Home que coida do rabaño.
PASTORA	Latín: Muller que coida o rabaño.
PASTORIZA	Latín: Relativa á Pastora.
PATRICIA	Latín: Paisana, da patria, de pai rico e nobre.
PATRICIO	Latín: De nobre berce, da patria.
PATROCLO	Grego: Gloria do pai.
PAULA	Latín: Pequena, miúda.
PAULINA	Latín: Pequena, miúda.
PAULINO	Latín: Miúdo, pequeno.
PAULIÑO, PAULIÑOS	Latín: Miúdo, pequeno.
PAULO	Latín: Miúdo, pequeno.
PAZ	Latín: Paz.
PEDRO	Latín: Pedra firme coma a rocha.
PELAXIA	Grego: Mariñeira, muller de mar.
PELAXIO	Grego: Pertencente ao mar, mariñeiro.
PENÉLOPE	Grego: Fíos inchados, pano, tea.
PEREGRINA	Latín: Que vai polo campo.
PEREGRINO, PELEGRÍN, PEREGRÍN	Latín: Que vai polo campo.
PERFECTA	Latín: Perfecta.
PERFECTO	Latín: Perfecto.
PERPETUA	Latín: Constante, eterna, perpetua.
PERPETUO	Latín: Constante, eterno, perpetuo.
PETRA	Latín: Pedra firme coma a rocha.
PETRONIA	Latín: Dura coma unha pedra, coma un coio.
PETRONILA	Latín: Feita de pedra, de rocha.
PETRONIO	Latín: Duro coma un coio, coma unha pedra.
PETUNIA	Latín: Flor, petunia.
PÍA	Latín: Veneradora dos pais, devota, piadosa.
PIEIDADE	Latín: Piedade.
PILAR	Latín: Columna.
PÍO	Latín: Piadoso, devoto.
PLATÓN	Grego: Ancho de costas.
PLINIO	Latín: Que ten moitos dons.
PLUTARCO	Grego: Gobernante rico.
POLICARPO	Grego: Que produce moitos froitos.
POLIXENA	Grego: Hospitalaria.
POMBA	Latín: Pomba, rula.
POMPEIA	Latín: Fastuosa, pomposa.
POMPEIO	Latín: Pomposo, fastuoso.
PONCIANO	Latín: Pertencente ao mar.

PONCIO	Latín: Pertencente ao mar.
PORFIRIA	Grego: Da cor da púrpura.
PORFIRIO	Grego: Purpúreo, da cor da púrpura.
PORTAL	Latín: Portal.
PRÁCIDA	Latín: Tranquila, apracíbel.
PRÁCIDO	Latín: Tranquilo, apracíbel.
PRÁXEDES	Grego: Acontecemento.
PRECIOSA	Latín: Preciosa, bela, de grande valor ou estima.
PRESENTACIÓN	Latín: Presentar, facer visíbel.
PRÍAMO	Grego: Comprador.
PRIMITIVA	Latín: Primitiva, orixinaria.
PRIMITIVO	Latín: Primitivo, orixinario.
PRIMO	Latín: Primeiro, o primeiro fillo.
PRISCA	Latín: Antiga, venerábel.
PRISCILA	Latín: Antiga, vella, venerábel.
PRISCILIANO	Latín: Moi venerábel.
PRISCILIO	Latín: Venerábel, vello.
PRISCO	Latín: Venerábel.
PROCOPIO	Grego: Que camiña cara adiante.
PRÓSPERA	Latín: Próspera.
PRÓSPERO	Latín: Próspera.
PRUDENCIA	Latín: Prudencia.
PRUDENCIO	Latín: Previsor, que prevé.
PTOLOMEO	Grego: Combate.
PUBLIO	Latín: Do pobo, pertencente ao pobo.
PURA	Latín: Pura, casta.
PURIFICACIÓN	Latín: Purificación, expiación.

ANT | SEG | ARRIBA

Q

QUINTILIANO	Latín: Pertencente ao quinto, ao quinto mes do ano.
QUINTÍN	Latín: Pertencente ao quinto, o quinto fillo.
QUINTO	Latín: Quinto, o quinto fillo.
QUÍRICO	Grego: Derivado de Ciro, sol ou señor.
QUITERIA, QUITERA	Grego: Túnica curta.

ANT | SEG | ARRIBA

R

RAFAEL	Hebreo: Deus nos garde.
RAFAELA	Hebreo: Deus nos garde.

RAIMUNDA, REIMUNDA	Xermánico: Divina protección.
RAIMUNDE, REIMUNDE	Xermánico: Divina protección.
RAIMUNDO	Xermánico: Conselleiro, protector.
RAINERIO	Xermánico: Conselleiro do pobo.
RAMIRO	Xermánico: Ilustre, famoso, de fama clara.
RAMÓN	Xermánico: Conselleiro, protector, ilustre, famoso.
RAMONA	Xermánico: A que protexe polo consello, famosa.
RAQUEL	Hebreo: Ovella, gando.
RAÚL	Xermánico: Astuto consello de lobo vitorioso.
RAZIEL	Hebreo: O meu segredo é Deus.
REBECA	Hebreo: Corda, ligamento.
REINALDO, REXINALDO	Xermánico: Que goberna polo consello, que goberna potentemente.
REIS	Latín: Reis.
REMEDIOS	Latín: Menciña, remedio.
REMIXIO	Latín: Remedio, menciña.
RENATA	Latín: Nacida para unha nova vida.
RENATO	Latín: Nacido para unha nova vida.
RESTITUTA	Latín: Restituída á fe, á salvación.
RESTITUTO	Latín: Restituído á fe, á salvación.
REVERIANO	Latín: Que é respectuoso, reverente.
REXINA	Latín: Raiña.
REXINALDO	Xermánico: Caudillo que aconsella.
RICARDO	Xermánico: Rico e poderoso.
RITA	Latín: Aférese de Margarida, perla, flor.
ROBERTO	Xermánico: Ilustre pola súa fama, glorioso e famoso.
ROBUSTIANA	Latín: Moi forte, fortísima.
ROBUSTIANO	Latín: Moi forte.
ROCA	Latín: Rocha, pedra.
RODOLFO	Xermánico: Glorioso lobo, famoso lobo.
RODRIGO	Xermánico: Rico en gloria, príncipe glorioso.
ROI	Xermánico: Rico en gloria.
ROLANDO	Xermánico: Que ten fama de ousado.
ROLDÁN, ROLÁN, ROLANDO	Xermánico: De terra gloriosa.
ROMÁN	Latín: Natural de Roma.
ROMANO	Latín: Natural de Roma.
ROMEO	Grego: Romano, habitante de Roma, peregrino.
ROMUALDO	Xermánico: Totalmente glorioso, que manda gloriosamente.
ROQUE	Xermánico: Aturuxo de guerra //Latín: Coma unha rocha.
ROSA	Latín: Rosa, flor.
ROSALÍA	Latín: Derivado de rosa.
ROSALINDA	Latín: Rosa fermosa, bela //Xermánico: Escudo da fama.
ROSAMUNDA	Xermánico: A que protexe pola súa fama.
ROSARIO	Latín: Derivado de rosa, xardín de rosas.
ROSAURA	Latín: Rosa de ouro.

ROSENDA	Xermánico: O camiño da fama, da gloria.
ROSENDO	Xermánico: Que vai camiño da fama.
ROXANA	Persa: Brillante.
ROXELIA, ROXERIA	Xermánico: Vitoriosa, esperta, gloriosa pola súa lanza.
ROXELIO, ROXER, ROXERIO	Xermánico: Vitorioso e esperto, lanza gloriosa.
RUBÉN	Hebreo: Deus viu a miña aflición.
RUFA	Latín: De pelo roxo.
RUFINA	Latín: Pertencente á familia Rufa, de pelo roxo.
RUFINO	Latín: Pertencente á familia Rufa, roxo, de pelo roxo.
RUFO	Latín: Roxo, de pelo roxo.
RUPERTA	Xermánico: Gloriosa.
RUPERTO	Xermánico: Glorioso.
RUTE, RUTH	Hebreo: Amizade, compañía, beleza.

ANT | SEG | ARRIBA

S

SABAS	Latín: Nome romano de Arabia.
SABELA	Hebreo: Variante de Isabel, o deus Baal é saúde.
SABINA	Latín: Orixinaria do país dos Sabinos, Italia.
SABINO	Latín: Orixinario do país dos Sabinos, Italia.
SADURNIÑO	Latín: Dedicado ao deus Saturno.
SAGRARIO	Latín: Lugar sagrado.
SALADINA	Árabe: De fe moi pura.
SALADINO	Árabe: De fe moi pura.
SALETA	Francés: Topónimo desta localidade francesa.
SALETE	Francés: Topónimo desta localidade francesa.
SALOMÉ	Hebreo: Pacífica, perfecta, harmoniosa.
SALOMÓN	Hebreo: Pacífico, feliz.
SALUSTIANA	Xermánico: Que goza de boa saúde.
SALUSTIANO	Xermánico: Que goza de boa saúde.
SALVADOR	Latín: Salvador, que salva.
SALVADORA	Latín: Salvadora, que salva.
SALVIA	Latín: Salvada.
SALVIO	Latín: Salvado.
SÁLVORA	Orixe toponímica.
SAMANTA	Arameo: Que escoita.
SAMUEL	Hebreo: O que leva o nome de Deus, escoitado por Deus.
SANSÓN	Hebreo: Sol pequeno, fillo do sol.
SANTIAGO	Latín + Hebreo: Santo segundo.
SANTOS	Latín: Santos.
SARA	Hebreo: Princesa.
SARGÓN	Asirio: Lexítimo rei.

SATURIO	Latín: Que está na abundancia, sementador, pai.
SATURNO	Grego: Farto, saciado, saturado.
SAÚL, SAULO	Hebreo: O desexado.
SEBASTIÁN	Grego: Venerado, agosto.
SEBASTIANA	Grego: Venerábel, augusta.
SECUNDINA	Latín: A segunda.
SECUNDINO	Latín: Segundo.
SEGUNDA	Latín: A segunda.
SEGUNDO	Latín: Segundo, o segundo fillo.
SELENE, SELENA	Grego: Lúa.
SELMA	Árabe: Que ten paz.
SENÉN	Grego: Deus Xúpiter.
SENÍN	Grego: Deus Xúpiter.
SERAFÍN	Hebreo: Purificador.
SERAFINA	Hebreo: Purificadora.
SERAPIA	Grego: Sol, procedente de divindades exipcias.
SERAPIO	Grego: Sol, procedente de divindades exipcias.
SERENA	Latín: Muller tranquila.
SERVANDO	Latín: Ecuánime.
SERXIO	Latín: Gardián.
SEVERA	Latín: Severa, firme, seria.
SEVERIANO	Latín: Persoa forte, severa, inflexíbel.
SEVERINA	Latín: Severa, firme, seria.
SEVERINO	Latín: Persoa forte, severa, inflexíbel.
SEVERO	Latín: Severo.
SEXISMUNDO	Xermánico: Que asegura a protección pola vitoria.
SIBILA	Grego: Profetisa.
SIDRE	Grego: Don da divindade.
SIGFRIDO	Xermánico: Pacificador vitorioso.
SILVANA	Latín: Selvática, do bosque.
SILVANO	Latín: Selvático, do bosque.
SILVERIO	Latín: Selvático, silvestre.
SILVESTRE	Latín: Selvático, silvestre.
SILVIA	Latín: Silvestre.
SILVINA	Latín: Silvestre.
SILVINO	Latín: Pertencente ao bosque, á selva.
SILVIO	Latín: Pertencente ao bosque, silvestre.
SIMEÓN	Hebreo: Deus escoitome.
SIMÓN	Hebreo: Deus escoitome.
SIMONA	Hebreo: Deus escoitome.
SIMPLICIO	Latín: Simple, non complicado.
SINESIO	Grego: Prudente.
SINFORIANO	Grego: Acompañante.
SINFOROSA	Grego: Acompañante.

SIRA	Latín: Orixinaria de Siria.
SIRO	Latín: Orixinario de Siria.
SIXTO	Latín: O sexto, o sexto fillo.
SISTO	Latín: O sexto, o sexto fillo.
SOCORRO	Latín: Socorro, auxilio.
SÓCRATES	Grego: San e forte.
SOFÍA	Grego: Sabedora, sabedoría.
SOIDADE	Latín: Soidade.
SOL	Latín: Sol.
SONIA	Ruso: Sabedoría.
SOTERO	Grego: Salvador.
SULPICIO	Latín: Pertencente á familia romana Súplice, xofre.
SUSANA	Hebreo: Lirio, azucena.

ANT | SEG | ARRIBA

T

TADEO	Arameo: Don, regalo de Deus.
TAÍS, TAHÍS	Arameo: Don, regalo de Deus.
THALÍA	Grego: Fértil, abundante.
TALÍA	Grego: Fértil, abundante.
TAMAR	Hebreo: Palmeira. //Árabe: Dátil.
THAMAR	Hebreo: Palmeira. //Árabe: Dátil.
THAMARA	Hebreo: Palmeira. //Árabe: Dátil.
TAMARA	Hebreo: Palmeira. //Árabe: Dátil.
TANCREDO	Xermánico: Conselleiro pensativo.
TANIA	Ruso: Fiel ao pai.
TAREIXA	Grego: Cazadora, animal salvaxe.
TARSICIO	Grego: Valente.
TÁRSILA	Grego: Valente.
TATIANA	Ruso (do grego): Fiel ao pai.
TECLA, TEGRA	Grego: Marabillosa, gloria de Deus.
TELÉMACO	Grego: Que combate lonxe.
TELESFORO	Grego: Decisivo, omnipotente, que leva a bo fin.
TELMO	Xermánico: Protección //Grego: Desexado.
TEODOLINDA	Xermánico: Escudo do pobo.
TEODOMIRO	Xermánico: Pobo insigne.
TEODORA	Grego: Regalo de Deus.
TEODORICO	Xermánico: Príncipe do pobo.
TEODORO	Grego: Regalo de Deus.
TEODOSIA	Grego: Doazón de Deus.
TEODOSIO	Grego: Regalo de Deus.
TEÓFANES	Grego: Resplandor de Deus.

TEÓFILA	Grego: Amiga de Deus.
TEÓFILO	Grego: Amigo de Deus.
TEOLINDO	Xermánico: Escudo do pobo.
TERENCIO	Latín: Tenro.
TERESIANO	Grego: Cazador.
TIBERIO	Latín: Nacido á beira do río Tíber, lugar pantanoso.
TIBURCIO	Latín: Procedente dun barrio romano, Tívoli.
TIMOTEA	Grego: Temerosa de Deus.
TIMOTEO	Grego: Temeroso de Deus.
TIRSO, TISO	Grego: Caxato ritual.
TITA	Latín: Protexida, honrada.
TITO	Latín: Protexido, honrado.
TOBALDO	Xermánico: Pobo audaz, ousado.
TOBÍAS	Hebreo: Deus é bo.
TOLOMEO	Grego: Guerreiro.
TOMÁS	Arameo: Xemelgo.
TOMASA	Arameo: Xemelga.
TOMÉ	Arameo: Xemelgo.
TROCADO	Latín: Retorto.
TORIBIO	Grego: Ruidoso, movido.
TRIFÓN	Grego: Delicado, que vive moi ben.
TRINDADE	Latín: Trindade, número de tres.
TRISTÁN	Galés: Ruído.

ANT | SEG | ARRIBA

U

UBALDA	Xermánico: Intelixente e valerosa.
UBALDO	Xermánico: Intelixente e valeroso.
ULISES	Latín: Que está irritado, que está airado.
ULPIANO	Latín: Procedente de Ulpio, raposo.
ULRICA	Xermánico: Gobernante poderosa.
ULRICO	Xermánico: Señor de posesións herdadas.
ULTREIA	Grego: Adiante.
URBANA	Latín: Habitante da cidade, cortés, educada.
URBANO	Latín: Habitante da cidade, cortés, educado.
URRACA	Xermánico: Uro, nome de animal.
ÚRSULA	Latín: Osa pequena.
UXÍA	Grego: Ben nacida, nobre.
UXÍO	Grego: Ben nacido, nobre.
UZIEL	Hebreo: Deus é forte.

V

VAL	Latín: Val.
VALDO, WALDO	Xermánico: Bosque.
VALENTE	Latín: Valeroso, que vale.
VALENTÍN, VALENTINO	Latín: Valeroso, que vale.
VALENTINA	Latín: Que vale, robusta.
VALERIA	Latín: Sa, forte.
VALERIANA	Latín: Sa, forte.
VALERIANO	Latín: Que ten forza, san, que prevalece.
VALERIO	Latín: Forte, que prevalece.
VENANCIA	Latín: Cazadora. Que pode ser vendida.
VENANCIO	Latín: Que pode ser vendido. Cazador.
VENCESLAO	Xermánico: O máis glorioso.
WENCESLAO	Xermánico: O máis glorioso.
VENERANDA	Latín: Digna de ser venerada.
VENERANDO	Latín: Digno de ser venerado.
VENTÍN	Latín: Valeroso, que vale.
VENTURA	Latín: Felicidade.
VERA	Latín: Verdadeira.
VERÍSIMA	Latín: Moi verdadeira.
VERÍSIMO	Latín: Moi verdadeiro.
VERMUDO	Xermánico: Príncipe, señor.
VERÓNICA	Grego: Imaxe verdadeira.
VICENTA	Latín: Vencedora, que vence.
VICENTE	Latín: Vencedor, que vence.
VICENZO	Latín: Vencedor, que vence.
VIDAL, VITAL	Latín: San, vital, con ansia de vivir.
VINICIUS	Latín: Amante do viño.
VINICIO	Latín: Amante do viño.
VIOLANTE	Latín: Viola ou violeta, nome de flor.
VIOLETA	Latín: Flor, violeta.
VIRIDIANA	Latín: Xardin verde.
VIRTUDES	Latín: Virtudes, forza, vigor.
VIRXILIO	Latín: Vara, rama.
VIRXINIA	Latín: Virxinal.
VIRXINIO	Latín: Virxinal.
VISITACIÓN	Latín: Visita.
VITIZA	Xermánico: Sabio.
VITO	Latín: Vital.
VÍTOR	Latín: Vencedor.
VITORIA	Latín: Vitoriosa.
VITORIANO	Latín: Vencedor.

VIVENCIO	Latín: Vital, que vive.
VIVIANA	Latín: Vividora, vital, que vive.
VIVIANO	Latín: Vivo, vital.
VLADIMIR	Eslavo: Señor do mundo, célebre polas súas propiedades.
VLADIMIRO	Eslavo: Señor do mundo, célebre polas súas propiedades.

ANT | SEG | ARRIBA

X

XABIER	Vasco: Casa nova.
XACINTA	Grego: Flor.
XACINTO	Grego: Flor.
XACOBE	Hebreo: O segundo, o que vén detrás.
XACOBO	Hebreo: O segundo, o que vén detrás.
XÁCOME	Hebreo: O segundo, o que vén detrás.
XAIME	Hebreo: O segundo, o que vén detrás.
XAIRO	Hebreo: O segundo, o que vén detrás.
XANDRA	Grego: A que torna o inimigo.
XAQUELINA	Hebreo: A segunda, a que vén detrás.
XASMÍN	Hebreo: A segunda, a que vén detrás.
XASMINA	Persa: Xasmín, flor.
XASÓN	Grego: Portador de saúde.
XEDEÓN	Hebreo: Manco, toco, que lle falta unha man.
XELASIO	Grego: Risoño.
XELMIRO	Xermánico: Arqueiro sublime.
XEMA	Latín: Xema, pedra preciosa.
XENARA	Latín: Relativa ao mes de xaneiro.
XENARO	Latín: Porteiro.
XANEIRO	Latín: Porteiro.
XENEROSA	Latín: Xenerosa.
XENEROSO	Latín: Nobre, de boa familia.
XENEVRA	Céltico: A máis branca entre os Elfos.
XENIA	Grego: Hospitalaria.
XENOVEVA	Xermánico: Muller de boa estirpe, muller nobre.
XENXA	Latín: Variante de Inocencia. Inofensiva, honesta, sen culpa.
XENXO	Grego: Orixe, nacemento.
XEORXINA	Grego: Labrega.
XERALDINA	Xermánico: Forte coa lanza, forte, fiel.
XERALDO	Xermánico: Forte coa lanza, valente gardián.
XERARDO	Xermánico: Forte coa lanza, valente gardián.
XEREMÍAS	Hebreo: Deus defende, ergue.
XERMÁN	Xermánico: Irmán, home do exército.
XERMANA	Xermánico: Irmá.

XEROME	Grego: Nome santo.
XEROMO	Grego: Nome santo.
XERÓNIMA	Grego: Nome santo.
XERÓNIMO	Grego: Nome santo.
XERSON	Hebreo: Peregrino.
XERTRUDE	Xermánico: Amiga da lanza, fiel.
XERVASIA	Xermánico: Aguda coma un venablo.
XERVASIO	Xermánico: Agudo coma un venablo.
XES	Grego: Orixe, nacemento.
XESÚS	Hebreo: Salvador, que salva.
XESUSA	Hebreo: Salvadora.
XIÁN	Latín: Xentilicio da familia Iulia, dedicado a Xúpiter.
XIANA	Latín: Referido ao xentilicio da familia Iulia, dedicada a Xúpiter.
XIAO	Latín: Xentilicio da familia Iulia, dedicado a Xúpiter.
XIL	Grego: Protector.
XILBERTE	Xermánico: Arqueiro famoso.
XILBERTO	Xermánico: Arqueiro famoso.
XILDA	Bretón-Celta: Valiosa, valente.
XILDAS	Bretón-Celta: Protector, valente.
XIMENA	Hebreo: Deus escoitome.
XIMENO	Hebreo: Deus escoitome.
XINÉS	Grego: Orixe, nacemento.
XISELA	Xermánico: Frecha, forte pola sabedoría.
XOÁN	Hebreo: Deus é propicio ou misericordioso.
XAN	Hebreo: Deus é propicio ou misericordioso. Orixinalmente era un hipocorístico de Xoán.
XOANA	Hebreo: Deus é misericordioso.
XOAQUÍN	Hebreo: Deus construírá.
XOAQUINA	Hebreo: Deus construírá.
XOB	Hebreo: Perseguido, aflixido.
XOCAS	Hebreo: Deus construírá.
XOEL	Hebreo: Iavé é Deus.
XOFRE	Xermánico: Pacificador.
XONÁS	Hebreo: Pomba.
XONXA	Latín: Variante de Asunción. Subir ao ceo, ascender.
XORDÁN	Hebreo: Río, os dous ríos.
XORXE, XURXO	Grego: Que traballa a terra, labrego.
XOSAFAT, XOSAFATE	Hebreo: Xulgar, facer xustiza.
XOSÉ	Hebreo: Regalo de Deus, sentado á dereita de Deus.
XOSEFA	Hebreo: Sentada á dereita de Deus, regalo de Deus.
XOSEFINA	Hebreo: Sentada á dereita de Deus, regalo de Deus.
XOSUÉ	Hebreo: Deus salva e axuda.
XUDAS	Hebreo: O xudeu, o Hebreo.
XUDIT, XUDITE	Hebreo: A xudía, a hebrea.
XULIA	Latín: Xentilicio da familia Iulia, dedicada a Xúpiter.

XULIÁN	Latín: Xentilicio da familia Iulia, dedicado ao deus Xúpiter.
XULIANA	Latín: Referido ao xentilicio da familia Iulia, dedicada a Xúpiter.
XULIETA	Latín: Referido ao xentilicio da familia Iulia, dedicada a Xúpiter.
XULIO	Latín: Xentilicio da familia Iulia, dedicado ao deus Xúpiter.
XUNQUEIRA	Latín: Lugar cheo de xuncos, xunqueira.
XUSTA	Latín: Xusta, recta, de lei.
XUSTINA	Latín: Xusta, recta, de lei.
XUSTINIANO	Latín: Moi xusto, moi recto.
XUSTO	Latín: Recto, xusto.
XUVENAL	Latín: Recto, xusto.
XUVENTINA	Latín: A que posúe xuventude ou mocidade.
XUVENTINO	Latín: O que posúe xuventude ou mocidade.

ANT ARRIBA

Z

ZACARÍAS	Hebreo: Deus lémbrese de ti.
ZAIDA	Árabe: A que medra, desenvolvida.
ZAIRA	Árabe: Florida.
ZAQUEO	Hebreo: Deus lembrouse.
ZENOBIA	Grego: Vida doada por Zeus.
ZENÓN	Grego: Consagrado a Zeus.
ZEUS	Grego: Deus supremo.
ZOÉ, ZOE, ZOA	Grego: Vida.
ZOILO	Grego: Vital, vivaz.
ZORAIDA	Árabe: Graciosa.
ZÓSIMO	Grego: Vigoroso, vital, vivaz.
ZULEMA	Árabe: Pacífica.
ZULIMA	Árabe: Pacífica.

C.- CARTOGRAFÍA DOS APELIDOS DE GALICIA.

Trátase dunha aplicación informática elaborada polo instituto da Lingua Galega, que permite a procura de calquera apelido. Temos a posibilidade de obsevar a súa localización xeográfica no mapa e de comprobar o número de poboación que posúe este apelido.

O enlace para acceder a esta aplicación é o seguinte:

<http://servergis.cesga.es/website/apelidos/viewer.asp>

D.- GALEGUIZA O TEU NOME.

<http://webs.uvigo.es/chamateconxeito/principal.php>

Neste sitio Web poderás atopar unha reflexión sobre a identidade dos nomes realizada nunha Campaña de Onomástica promovida pola Area de Normalización Lingüística da Universidade de Vigo.

Neste mesmo enlace, na icona **SIMULADOR DE NOMES** poderás comprobar o teu nome e os teus apelidos correctos en galego e en castelán.